პრემიერის ეროვნული ინტერესები

მშვიდობა არა მხოლოდ პრინციპია, არამედ ჩვენი გააზრებული ეკონომიკური სტრატეგიაც!

საქართველოს რესპუბლიკა

გამოდის 1918 წლიდან ● ფასი 1,5 ლარი

№14 (10017) 2026 წლის 4 თებერვალი, ოთხშაბათი

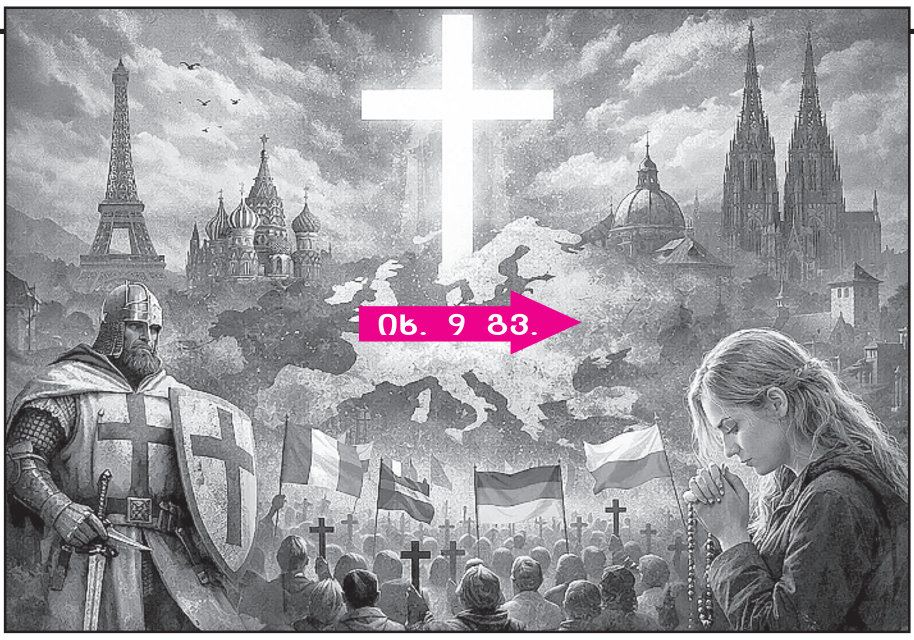

! ევროპა კვლავ ქრისტიანული უნდა გახდეს!

ეპშტეინის ფაილების გამო

სკანდალი

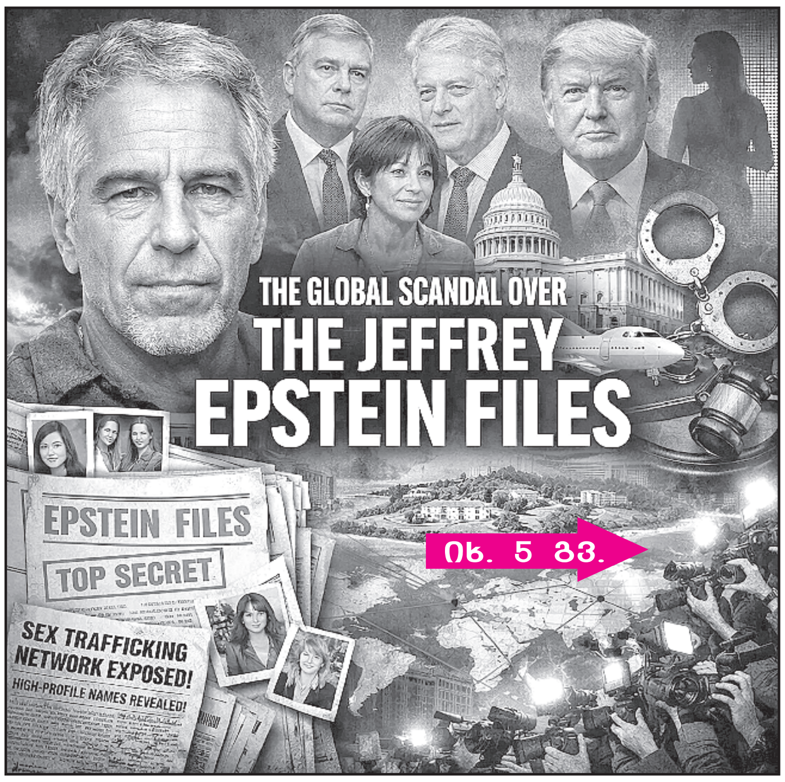

„გიული ალასანია აქტიურად მუშაობს უცხოეთში, ულტრალიბერალურ პოლიტიკურ წრეებთან, რომლებიც აქ გადაგვარებას უწყობენ ხელს“ ④

„ზოგადი განათლების შესახებ“ კანონში ცვლილებები მხარდაჭერილია

„გრანტების შესახებ“ კანონში ცვლილებები შევიდა! ③

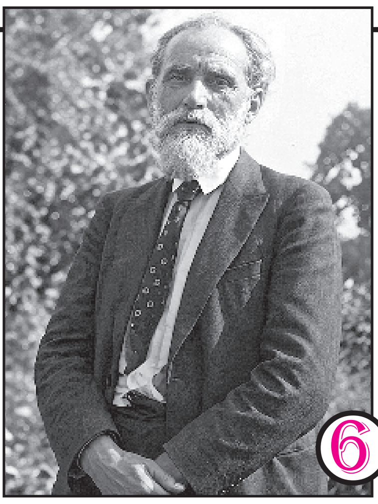

სამსონ ფირცხალავას ეროვნულ-პოლიტიკური შეხედულებანი

არჩილ ბეჟანიშვილის 17 გაელვება

ვებ.გვერდი: WWW.SAK.GE ელ.ფოსტა: SAK@SAK.GE

მშვიდობა არა მხოლოდ პრინციპია, არამედ ჩვენი გააზრებული ეკონომიკური სტრატეგიაც!

2026 წლის მსოფლიო მთავრობათა სამიტზე სიტყვით გამოსვლისას საქართველოს პრემიერ-მინისტრმა ირაკლი კობახიძემ ხაზგასმით განაცხადა:

გლობალური ვაჭრობის წინაშე არსებულ გამოწვევებზე როცა ვსაუბრობთ, პრინციპულად უნდა ვთქვათ, რომ დერეფნები, რომლებითაც ეფექტურად ხორციელდებოდა საქონლის გადაზიდვა ევროპასა და აზიას შორის, უკრაინაში მიმდინარე ომის გამო მნიშვნელოვნად დაზარალდა, ხოლო მიწოდების ჯაჭვები, რომელთა შენებას ათწლეულები სჭირდებოდა, ერთ დღეში ჩამოიშალა.

ეს არ არის ის ეკონომიკური გლობალიზაცია, რომელიც ადრე გვესმოდა. ახლა შევდივართ პირველ ფაზაში, სადაც გეოგრაფია კვლავ მნიშვნელოვანია, სადაც სტაბილურობა კონკურენტულ უპირატესობად იქცევა და სადაც ურთიერთობების შენარჩუნების უნარი, დიპლომატიური ხიბლი კი არა, ეკონომიკური აუცილებლობაა. კითხვა, რომელიც დღეს ჩვენ წინაშე დგას არა ტრანსფორმაციას ეხება, რაც ცხადად ხდება, არამედ რეალური კითხვა ის არის, თუ როგორ ვუპასუხებთ მას; როგორ უნდა შევქმნათ სავაჭრო სისტემა, რომელიც საკმარისად მდგრადია გეოპოლიტიკური შოკების დასაძლევად და თან საკმარისად ღიაა კეთილდღეობის უზრუნველსაყოფად. სამყაროში, სადაც ტრადიციული მარშრუტები სანდო არ არის, ალტერნატიული დერეფნები აუცილებელი ხდება. ფრაგმენტებად დაშლილ გლობალურ ეკონომიკაში, ქვეყნები, რომლებსაც შეუძლიათ განხეთქილებების დაძლევა, ფასდაუდებელი ხდებიან, ხოლო გაურკვევლობის ეპოქაში, თავად სტაბილურობა – სტრატეგიული აქტივია. მსოფლიოს არა ნაკლები ვაჭრობა – უფრო მდგრადი ვაჭრობა სჭირდება.

მას არ სჭირდება იზოლაცია, მას სჭირდება ინტელექტუალური დივერსიფიკაცია. მას არ სჭირდება მხარის არჩევა, მას საიმედო დამაკავშირებელი ხიდები სჭირდება. ამ მოცემულობას შუა დერეფანთან მივყავართ, რომელიც აღარ არის უბრალოდ ვარიანტი, ის უკვე გლობალური ვაჭრობის უცილობელი პირობაა.

შუა დერეფანი აღმოსავლეთ აზიას ევროპასთან ცენტრალური აზიის, კავკასიისა და თურქეთის გავლით აკავშირებს და წარმოადგენს სტაბილურ, საიმედო სატრანზიტო მარშრუტს, რომელიც გეოპოლიტიკურ განხეთქილებებს დაძლევს.

ნამდვილი სტაბილურობა არა მხოლოდ კონფლიქტის არარსებობაა, არამედ ძლიერი ინსტიტუტების, პროგნოზირებადი პოლიტიკის და მშვიდობისადმი ერთგულების არსებობაც კი რეგიონული დაძაბულობის პირობებში. პოლარიზაციის ეპოქაში დიპლომატიური შესაძლებლობები არანაკლებ მნიშვნელოვანია: პოლიტიკური და სტრატეგიული განსხვავებების მიღმა კონსტრუქციული ურთიერთობების შენარჩუნების უნარი ეკონომიკურ უპირატესობად იქცა. ამ ინსტიტუციურ და დიპლომატიურ საფუძველს უნდა შეესაბამებოდეს კარგად განვითარებული ინფრასტრუქტურა – მოდერნიზებული მაგისტრალები, პორტები და რკინიგზა, რაც საქონლის არა მხოლოდ სწრაფ, არამედ საიმედო და პროგნოზირებად გადაადგილებას უზრუნველყოფს.

ტრანსპორტი და ლოჯისტიკა ეროვნული ეკონომიკის ხერხემალს ქმნის და ვაჭრობაზე ორიენტირებულ განვითარებას უჭერს მხარს. საქართველომ 7 მილიარდი დოლარი გამოყო სატრანსპორტო ინფრასტრუქტურის ყოვლისმომცველი განახლებისთვის და კაპიტალურ ხარჯებზე ყოველწლიურად ვხარჯავთ მთლიანი შიდა პროდუქტის 7-8 პროცენტს. დავასრულეთ ჩვენი ძირითადი სარკინიგზო ქსელის სრული მოდერნიზაცია, გავაორმაგეთ გამტარუნარიანობა და მნიშვნელოვნად შევამცირეთ ტრანზიტის დრო ქვეყნის მასშტაბით. სარკინიგზო კავშირი კიდევ უფრო გაძლიერდა ბაქო-თბილისი-ყარსის პროექტის შედეგად, რომელიც საქართველოს გავლით უზრუნველყოფს პირდაპირ და საიმედო სარკინიგზო კავშირს კასპიის აუზსა და საერთაშორისო ბაზრებს შორის. ევროკომისიის საერთო ინტერესების პროექტად შერჩეული შავი ზღვის წყალქვეშა კაბელის ინიციატივის მიზანია ევროპის ელექტროსისტემებთან საქართველოს დაკავშირება და ევროპასა და სამხრეთ კავკასიას შორის მნიშვნელოვან ენერგეტიკულ და სატრანზიტო ჰაბად ქვეყნის პოზიციონირება. აღვნიშნე ისიც, რომ ვავითარებთ ანაკლიის ღრმაწყლოვანი პორტის პროექტს – სტრატეგიული მნიშვნელობის ინფრასტრუქტურას, რომელიც შექმნილია დიდი კონტეინერმზიდი გემების მისაღებად და შავი ზღვის პორტების სიმძლავრეების გასაზრდელად.

ანაკლია არა მხოლოდ პორტია, ის პლატფორმაა ტრანზიტის მაჩვენებლების ზრდის, გლობალური გადაზიდვის ხაზების მოზიდვისა და შავი ზღვის, როგორც ევროპასა და აზიას შორის კონკურენტუნარიანი კარიბჭის როლის გასაძლიერებლად.

ამბიციური ინფრასტრუქტურული პროექტები, ეფექტურ მარეგულირებელ ჩარჩოსთან და რეგიონულ თანამშრომლობასთან ერთად, ქმნის ინტეგრირებულ ეკოსისტემას, რომელიც არა მოკლევადიანი სარგებლის, არამედ გრძელვადიანი მდგრადობისთვის არსებობს.

საქართველოს გამოცდილება ცხადყოფს მარტივ პრინციპს: მშვიდობა ქმნის პროგნოზირებადობას, პროგნოზირებადობა ქმნის ინვესტიციებს, ინვესტიციები ქმნის ეკონომიკურ ზრდას. რაც ნამდვილად გამოარჩევს საქართველოს, არის არა მხოლოდ ის, რაც ჩვენ შევქმენით, არამედ ის, თუ როგორ ვურთიერთობთ მსოფლიოსთან. ევროკავშირთან, ჩინეთთან, თურქეთთან, ევროპის თავისუფალი ვაჭრობის ქვეყნებთან და დსთ-სთან თავისუფალი ვაჭრობის შეთანხმებებით – **ჩვენზე გადის გზა 2.3 მილიარდ მომხმარებლამდე.**

ეპოქაში, რომელსაც განსაზღვრავენ მეტოქე ბლოკები, საქართველომ კავშირი არჩია კონფრონტაციას. პარტნიორებს არ ვთხოვთ მხარის არჩევას. ჩვენ მათ ვთავაზობთ პლატფორმას, სადაც თანამშრომლობა კვლავ შესაძლებელია. ჩვენი ინსტიტუციური მუშაობა ამგვარ გახსნილობას ასახავს. მსოფლიო ბანკის ბიზნესისთვის მზაობის რეიტინგში საქართველო 101 ქვეყნიდან საუკეთესო ოთხეულშია 2025 წლის მონაცემებით კორეასთან, სინგაპურთან და ესტონეთთან ერთად. ეფექტურობისა და დავების ოპერატიული გადაწყვეტის მხრივ, მეორე ადგილზე ვართ მსოფლიოში, ხოლო ბიზნესის ადგილმდებარეობის მხრივ – მეოთხე. Fraser Institute-ის მსოფლიოს ეკონომიკური თავისუფლების 2025 წლის ინდექსით, მსოფლიოს 165 ქვეყნიდან 25-ე ადგილზე ვართ. დანაშაულის მსოფლიო სტატისტიკის 2025 წლის ინდექსში NUMBEO საქართველოს ყველაზე უსაფრთხო ქვეყნების ოცეულში ასახელებს. ეს ყველაფერი ხელსაყრელ გარემოს ქმნის ინვესტიციებისთვის, ბიზნესის ზრდისა და საერთო ეკონომიკური სტაბილურობისთვის.

საქართველოში Eagle Hills-ის მიერ განხორციელებული 6.6-მილიარდიანი ინვესტიცია იმაზე მიუთითებს, რომ გლობალური ინვესტორებისთვის საქართველო ლოჯისტიკის, განვითარებისა და ინოვაციების გრძელვადიანი პარტნიორია.

შუა დერეფანი არ არის მხოლოდ ალტერნატიული მარშრუტი, ის წარმოადგენს მოდელს, თუ როგორ შეუძლია ვაჭრობას მოერგოს გეოპოლიტიკურ რეალობებს. საქართველო, რომელიც აკავშირებს კონტინენტებს და წარმოადგენს კავკასიის, კასპიის ზღვის რეგიონისა და ცენტრალური აზიის ზღვაზე გასასვლელის არმქონე შვიდი ქვეყნისთვის სატრანსპორტო და დამაკავშირებელი მთავარი ცენტრის როლს, მოუწოდებს მთავრობებს, ინვესტორებს და ბიზნესლიდერებს, ითანამშრომლონ მდგრადი მიწოდების ჯაჭვების შექმნაში – ისეთების, რომლებიც შეამცირებენ რისკებს, გააფართოებენ შესაძლებლობებს და ფრაგმენტაციას დაძლევენ კავშირების შექმნით. არსებობს დერეფანი, სადაც ტვირთი, მონაცემები, ენერგია და კაპიტალი პროგნოზირებად რეჟიმში მოძრაობს კონტინენტებზე – სადაც ინფრასტრუქტურა უზრუნველყოფილია თანამშრომლობით და არაა პოლიტიკით შეზღუდული და სადაც მშვიდობა არა მხოლოდ პრინციპია, არამედ გააზრებული ეკონომიკური სტრატეგიაც.

ამ ფრაგმენტირებულ სამყაროში კეთილდღეობა გამყოფი კედლებიდან კი არა, ხიდებიდან იქმნება. დღეს, უფრო მეტად, ვიდრე ოდესმე, ერების სიმდიდრე ამ ხიდების მშენებლებზეა დამოკიდებული. საქართველო მზადაა, თავად იყოს ერთ-ერთი ასეთი ხიდი.

3.II.2026 წ. აბუ-დაბი

შალვა პაპუაშვილი: გაიხედეთ გარეთ, 2026 წელი დგას, მორჩა, ის სამყარო აღარ არსებობს. ეს არ არის მწვანე მდელო, სადაც მგელი და კრავი ერთად ძოვენ!

„გაიხედეთ გარეთ, 2026 წელი დგას, მორჩა, ის სამყარო აღარ არსებობს. ეს არ არის მწვანე მდელო, სადაც მგელი და კრავი ერთად ძოვენ. ჩვენ ვხედავთ, რა ხდება სამყაროში და ეს იწინასწარმეტყველა ამ კანონმა – ამიტომ გაუსწრო წინ გეოპოლიტიკურად იმ მოვლენებს, რაც ხდებოდა,“ – ამის შესახებ პარლამენტის თავმჯდომარე **შალვა პაპუაშვილმა** „რუსთავი 2-ის“ გადაცემა „დებატებში“ ისაუბრა.

„ბატონი იაგო საუბრობდა, სუსი რისთვის გვყავთო. სუსი რომ გვყავს და კარგად მუშაობს, იმიტომაც არის, წელიწადში ერთხელ რევოლუციებს რომ გეგმავენ და ვერ ახორციელებენ. თუმცა, მეორე მხრივ, გაიხედეთ გარეთ – 2026 წელია, აღარ არის 2022 და 2023 წელი. ისე საუბრობთ, თითქოს ამერიკის ადმინისტრაციას USAID-ი არ დაეხუროს, თითქოს „რადიო თავისუფლებისთვის“ დაფინანსება არ შეეწყვიტოს.

თქვენ კითხვა არ გიჩნდებათ? აშშ-ის ცენტრალური სადაზვერვო სამსახურის მიერ დაფუძნებულ „რადიო თავისუფლებას“, რომელიც ოფიციალური პროპაგანდის ინსტრუმენტი იყო, დაფინანსება შეუწყვიტა ამერიკამ და ვინ აფინანსებს? – ევროპული წყაროები. კითხვა არ გიჩნდებათ, როგორ გადაიბარეს ეს პროპაგანდის ინსტრუმენტი?

შეწყვეტის მიზეზი რა იყო – აშშ-ის გამოცხადებული პოლიტიკა დღეს არის ის, რომ აღიარეს და ამხილეს: ეს იყო სხვა ქვეყნებზე გავლენის მოხდენა, მათთვის იდეოლოგიების თავს მოხვევა. ამაზე უარი თქვა დღევანდელმა ადმინისტრაციამ და დასძინა, რომ მე სხვა გზებით – ინტერესების წინ წაწევით და ინტერესების შეჯერებით – წავწევ წინ ჩემს ამერიკულ ინტერესებს.

რბილი ძალა სხვა არაფერია, ამიტომ ვამბობ – გაიხედეთ გარეთ, 2026 წელი დგას, მორჩა, ის სამყარო აღარ არსებობს. ეს არ არის მწვანე მდელო, სადაც მგელი და კრავი ერთად ძოვენ. ჩვენ ვხედავთ, რა ხდება სამყაროში და ეს იწინასწარმეტყველა ამ კანონმა – ამიტომ გაუსწრო წინ გეოპოლიტიკურად იმ მოვლენებს, რაც ხდებოდა...“

„ზოგადი განათლების შესახებ“ კანონში ცვლილებები მხარდაჭერილია

პარლამენტმა პირველი მოსმენით, დაჩქარებული წესით განიხილა და 82 ხმით 8-ის წინააღმდეგ მხარი დაუჭირა „ზოგადი განათლების შესახებ“ კანონში ცვლილებებს.

საკითხი განსახილველად განათლების, მეცნიერებისა და ახალგაზრდობის მინისტრის მოადგილემ **ზვიად გაბისონიამ** წარადგინა და კანონმდებლებს კანონპროექტით გათვალისწინებული ძირითადი სიახლეები გააცნო. მომხსენებლის განმარტებით, სრული ზოგადი განათლება გახდება არანაკლებ 11 და არაუმეტეს 12 წელი. დაწყებითი განათლება იქნება 6 წელი (I-VI კლასი), საბაზო – 3 წელი (VII- IX კლასები) და საშუალო – 2 წელი (X და XI კლასები). ასევე, ნებაყოფლობით ემატება ერთი წელი – XII კლასი.

მისი თქმით, გადაწყვეტილება მიღებულია სკოლაში სწავლის დაწყების ასაკთან დაკავშირებით. ზოგადი განათლების დაწყებით საფეხურზე სწავლის დაწყების ასაკი იქნება 6 წელი, რომელიც პირს 15 სექტემბრის ჩათვლით შეუსრულდება.

მომხსენებლის ინფორმაციით, ზოგადი განათლების დაწყებით საფეხურზე მოსწავლეებისთვის სავალდებულო გახდება სასკოლო ფორმის ტარება, რომლის ნიმუშსაც დაამტკიცებს სამინისტრო. ზვიად გაბისონიას თქმით, გაუქმდება სახელმძღვანელოს გრიფის მინიჭების წესი, ვინაიდან განათლების, მეცნიერებისა და ახალგაზრდობის სამინისტრო შექმნის ზოგადსაგანმანათლებლო დაწესებულებაში სასწავლო სასკოლო სახელმძღვანელოს, უზრუნველყოფს მის ბეჭდვასა და მოსწავლეებისთვის უსასყიდლოდ, დროებით სარგებლობაში გადაცემის მიზნით, შესაბამისი სკოლებისთვის მიწოდებას.

ცვლილებების თანახმად, მოსწავლის მიმართ განხორციელებული ძალადობის გამო შრომითი ხელშეკრულების შეწყვეტის შემთხვევაში მასწავლებელს, ზოგადსაგანმანათლებლო დაწესებულების სხვა თანამშრომელს 3 წლის განმავლობაში შეეზღუდება, დასაქმდეს ზოგადსაგანმანათლებლო დაწესებულებაში.

სამინისტრო დაამტკიცებს საჯარო სკოლებში მოსწავლეთა მიერ ელექტრონული საკომუნიკაციო საშუალებების (მათ შორის, მობილური ტელეფონის) გამოყენების ზოგად წესს.

ნიდერლანდების საელჩომ უნდა გააცნობიეროს, რომ ის საერთაშორისო სამართალს არღვევს

როგორც შალვა პაპუაშვილი სოციალურ ქსელში წერს, ნიდერლანდების საელჩომ უნდა გააცნობიეროს, რომ დეზინფორმატორების დაფინანსებით საერთაშორისო სამართალს არღვევს.

„არ ვიცი, ეს რა ჯგუფია, ვინც ესტონეთში ყალბი რეგისტრაციის მქონე მედიის სრულად მხილებულ სიყალბეს ავრცელებს, თუმცა უთითებენ, რომ ნიდერლანდების მთავრობაა მათ შორის, ვინც მათ ფულს უხდის.

რა თქმა უნდა, ამ ჯგუფის მიერ სიყალბის გავრცელებაზე პასუხისმგებელია მისთვის ფულის გადამხდელიც.

ნიდერლანდების საელჩომ უნდა გააცნობიეროს, რომ დეზინფორმატორების დაფინანსებით საერთაშორისო სამართალს არღვევს“!

შეშფოთების სერიები გრძელდება!

ირაკლი კირცხალია:

შვედეთს მივმართავ, დროს ნუ დახარჯავთ საქართველოში არარსებულ პრობლემებზე შფოთვაში, სჯობს, იმ მძიმე გამოწვევების მოგვარებაზე იზრუნოთ, რის წინაშეც დღეს თქვენი სახელმწიფო დგას

ზოგადად, მადლობლები ვართ შვედური მხარის, რომ საქართველოს მიმართ ყურადღებას გამოხატავს, მაგრამ გარწმუნებთ, შეშფოთება, რომელიც არაობიექტურ ინფორმაციას ეფუძნება, აბსოლუტურად უსაგნო და არარელევანტურია, – ამის შესახებ საპარლამენტო უმრავლესობის ლიდერმა **ირაკლი კირცხალიამ** პარლამენტის საგაზაფხულო სესიის პლენარულ სხდომაზე განაცხადა. მისივე თქმით, შვედეთმა Moderate Youth Party-ის თავისუფლების პრიზი დემონსტრანტებს გადასცა, რაც ქვეყნის სუვერენიტეტში ჩარევის უხეში მცდელობაა.

„მსურს, გამოვეხმაურო უცხო ქვეყნის მიერ საქართველოს შიდა საქმეებში ჩარევის მორიგ მკაფიო მაგალითს, „შეშფოთებების სერიიდან“. მოგეხსენებათ, რამდენიმე დღის წინ შვედეთმა გამოთქვა შეშფოთება საქართველოში მიმდინარე პროცესებთან დაკავშირებით და ერთ-ერთი იყო იმ 24 ქვეყნიდან, ვინც საქართველოში თითქოსდა ადამიანის უფლებათა შესაძლო დარღვევის შესახებ მოსკოვის რუსული მექანიზმის ამოქმედებას დაუჭირა მხარი.

აღნიშნულ საკითხთან დაკავშირებით მმართველ გუნდს მკაფიო პოზიცია აქვს. ბოლო რამდენიმე წლის განმავლობაში არაერთხელ დავრწმუნდით, რომ კონკრეტული ინსტიტუციები და ორგანიზაციები, რომლებიც, რეალურად, თანამშრომლობისკენ უნდა იყვნენ მიმართული, არასასურველი პოლიტიკური ოპონენტების დასჯის მექანიზმად გამოიყენება.

მიუხედავად ამისა, იქიდან გამომდინარე, რომ დღეს საქართველოში ადამიანის უფლებები იმაზე უკეთაა დაცული, ვიდრე მოსკოვის რუსული მექანიზმის ამოქმედების ინიციატორი ქვეყნების დიდ ნაწილში, ხაზგასმით ვაცხადებთ, რომ არავისთან არაფერი გვაქვს დასამალი, შესაბამისად, ჩამობრძანდნენ ეუთოს წარმომადგენლები და იკვლიონ, რაც სურთ და რამდენ ხანსაც სურთ.

თუმცა „მოსკოვის მექანიზმის“ ამოქმედების საკითხი გვერდით რომ გადავდოთ, შვედეთმა ამ მექანიზმის ინიციატორობა არ იკმარა და როგორც მედიაში გავრცელებულ ინფორმაციაში ვკითხულობთ, შვედეთის Moderate Youth Party-მ წლევანდელი თავისუფლების პრიზი საქართველოში მყოფ ყველა დემონსტრანტს გადასცა. გარემოება, რომ პრიზი გადაეცით ყველა დემონსტრანტს, მათ შორის, მოძალადე რადიკალებს, მოძალადეთა მიმართ თქვენი მიკერძოების დამადასტურებელი და, რაც მთავარია, ქართულ პოლიტიკაში ჩარევის მორიგი უხეში და არამეგობრული აქტია“!..

როგორც საპარლამენტო უმრავლესობის ლიდერმა თქვა, შვედეთისთვის უმჯობესია, თავის ქვეყანაში არსებული გამოწვევების მოგვარებაზე იზრუნოს.

„მინდა, ვისარგებლო შემთხვევით და მივმართო შვედურ მხარეს – რასაკვირველია, ზოგადად, მადლობლები ვართ, რომ საქართველოს მიმართ ყურადღებას გამოხატავთ, მაგრამ გარწმუნებთ, რომ თქვენი შეშფოთება, რომელიც არაობიექტურ ინფორმაციას ეფუძნება, აბსოლუტურად უსაგნო და არარელევანტურია. შესაბამისად, ნებისმიერი პროცესი, რაც თქვენი შეშფოთების მიზეზად შეიძლება იქცეს, მხოლოდ და მხოლოდ ჩვენი სუვერენიტეტისა და კანონის უზენაესობის გამოძახილია.

მეორე მხრივ, საქართველოს, როგორც თქვენს პარტნიორ, მეგობარ სახელმწიფოს და მის მმართველ გუნდს ნამდვილად გვაქვს შეშფოთების მიზეზი იმ პროცესებთან დაკავშირებით, რაც თქვენს ქვეყანაში ხდება. იქნებ დაგვეხმაროთ და განგვიმარტოთ, თქვენ მსგავსად, ჩვენც შეცდომაში ვართ შეყვანილი, თუ თქვენს ქვეყანას ნამდვილად აქვს ის პრობლემები და გამოწვევები, რაზეც ხმამაღლა მიდის საუბარი? მაგალითად, ჩვენ შეშფოთებულები ვართ, რომ ბოლო პერიოდში შვედეთში უკიდურესად არის გაზრდილი დისკრიმინაციული და სიძულვილით მოტივირებული დანაშაულები.

შემაშფოთებელია ის ფაქტი, რომ თქვენი ქვეყნის დიდ ქალაქებში გაზრდილია ორგანიზებული დანაშაულის რისკის დონე და, ზოგადად, შვედეთში გაზრდილია კრიმინალის მაჩვენებელი. შემაშფოთებელია, რომ შვედეთში ბანდების მიერ სროლები და აფეთქებები ბოლო რამდენიმე წლის განმავლობაში სტაბილურად გაიზარდა.

გვაშფოთებს ეკონომიკური სტაგნაცია თქვენს ქვეყანაში და ფაქტი, რომ შვედეთის ეკონომიკა მაღალი ინფლაციის, სუსტი შიდა მოთხოვნის და საყოფაცხოვრებო ვალების გამო სირთულეების წინაშე დგას. ასევე, შემაშფოთებელი ფაქტია, რომ სამწუხაროდ, თქვენს მოქალაქეებს ხანგრძლივი ლოდინი უწევთ მკურნალობის მისაღებად. თქვენგან განსხვავებით, ჩვენ მიერ გამოხატული შეშფოთება დაფუძნებულია ფაქტებზე, სტატისტიკაზე და ობიექტურ მოცემულობაზე.

ამ ყველაფრის გათვალისწინებით, გულითადად მოგიწოდებთ, დროს ნუ დახარჯავთ საქართველოში არარსებულ პრობლემებზე შფოთვაში და ჯობს, იმ მძიმე და ობიექტურად შემაშფოთებელი გამოწვევების მოგვარებაზე იზრუნოთ, რის წინაშეც დღეს თქვენი სახელმწიფო დგას. დასასრულ, აღვნიშნავ იმასაც, რომ ჩვენ აუცილებლად გავაგრძელებთ მონიტორინგს და მომავალშიც აუცილებლად გამოვხატავთ ჩვენს მზარდ შეშფოთებას შვედეთში და არამხოლოდ ანტიდემოკრატიულ პროცესებთან დაკავშირებით“, – განაცხადა **კირცხალიამ.**

„გრანტების შესახებ“ კანონში ცვლილებები შევიდა!

პარლამენტმა პირველი მოსმენით განიხილა და 82 ხმით, 10-ის წინააღმდეგ მხარი დაუჭირა „გრანტების შესახებ“ კანონში ცვლილებასა და საკანონმდებლო ცვლილებების პაკეტში შემავალ სხვა კანონპროექტებს.

ცვლილებების თანახმად, **ზუსტდება გრანტის ცნება და განისაზღვრება, რომ მათ შორის, გრანტად მიიჩნევა ის ფულადი ან ნატურალური ფორმით გადაცემული სახსრები, რომელიც ხმარდება ან შეიძლება მოხმარდეს საქართველოს ხელისუფლებაზე, სახელმწიფო დაწესებულებაზე ან საზოგადოების ნებისმიერ ნაწილზე რაიმე გავლენის მოხდენის რწმენით ან განზრახვით განხორციელებულ, ან განსახორციელებელ ისეთ საქმიანობას, რომელიც მიმართულია საქართველოს საშინაო ან საგარეო პოლიტიკის ჩამოყალიბებისკენ, გატარებისკენ ან შეცვლისკენ, აგრეთვე, ხმარდება ან შეიძლება მოხმარდეს ისეთ საქმიანობას, რომელიც უცხო ქვეყნის ხელისუფლების ან უცხოური პოლიტიკური პარტიის პოლიტიკური ან საჯარო ინტერესებიდან გამომდინარეობს.**

„წარმოდგენილი ინიციატივა არის იმ საკანონმდებლო ცვლილებების გაგრძელება, რომელიც საქართველოს პარლამენტმა უკვე რამდენჯერმე განახორციელა და რომლის მთავარი მიზანიც ჩვენი ქვეყნის სუვერენიტეტის დაცულობის მაღალი ხარისხის გარანტია“, – განაცხადა მომხსენებელმა, იურიდიულ საკითხთა კომიტეტის თავმჯდომარემ **არჩილ გორდულაძემ.**

რამაზ საყვარელიძე: ქალბატონი გიული ალასანია აქტიურად მუშაობს უცხოეთში, ულტრალიბერალურ პოლიტიკურ წრეებთან, რომლებიც აქ გადატრიალებას უწყობენ ხელს

უტყუილო და უეშმაკო ხერხია საჭირო

რას ნიშნავს თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის (თსუ) და საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის (სტუ) გაერთიანება? ფსიქოლოგისა და პოლიტოლოგის რამაზ საყვარელიძის განცხადებით, შესანიშნავი ინფორმაცია შეკრიბა ქალბატონმა ნ. ბალანჩივაძემ და გადაწყვეტის საინტერესო ვერსიად ფედერაციული მართვა წარმოადგინა. ფსიქოლოგი ფიქრობს, რომ სავარაუდოდ, ესეც შეიძლება განიხილონ გაერთიანების მექანიკური ვერსიების გვერდით.

თუმცა, უნივერსიტეტების გაერთიანების გარდა, FORGE რამაზ საყვარელიძეს მსოფლიოში მიმდინარე გლობალურ ცვლილებებსა და გეოპოლიტიკურ რუკაზე საქართველოს ადგილის განსაზღვრაზე ესაუბრა.

– ბატონო რამაზ, თქვენი შეფასებით, დღევანდელ მსოფლიოში სად არის საქართველოს ადგილი და როგორია მისი როლი გეოპოლიტიკურ რუკაზე?

– თავად მსოფლიო სად არის, ამის გარკვევას ცდილობს ჭკვიანი ხალხი და ვერ ახერხებენ. ამ ფონზე, მე ვერ უნდა ვბედავდე ამ გაურკვეველ მსოფლიოში საქართველოს ადგილის გარკვევას, მაგრამ, ჯერ ერთი, თქვენ ვერ გეტყვით უარს და მეორეც – ფიქრს კაცი არ მოუკლავს, გამოსავალს თუ ვერ ვიპოვით, ფიქრს მაინც ვისწავლით ყველა ერთად – მეც და თქვენი მკითხველიც. თუ შევთანხმდებით, რომ დღევანდელი მსოფლიო მიწისძვრაში მოხვედრილ იმ სახლს ჰგავს, საძირკველი და სიმტკიცე რომ აქვს დარღვეული, უნდა მივბაძოთ ადამიანს, რომელიც ასეთ სახლში ცხოვრობს.

მიწისძვრის დროს იგი დაცულ ადგილს ეძებს, მაგიდის ქვეშაც კი ძვრება, რომ ნანგრევებმა არ დააზიანოს. ალბათ, ჩვენც დაცვის ძებნის სტრატეგია უნდა ავირჩიოთ. დაცვის ძიება ახალი არაა საქართველოსთვის. მუსულმანებისგან შევიწროებული, ხშირად დამცველს ვეძებდით. ადრე ერთმორწმუნე ბიზანტია ავირჩიეთ დამცველად, მერე – რუსეთი. ისინი მუსულმანებისგან გვიცავდნენ და მერე თავად ხდებოდნენ დამპყრობლები. შეიძლება, ახლა პრინციპის შეცვლის მომენტი მწიფდება. ადრე საყრდენ ჯოხს ვეძებდით, იქნებ, ბალანსის უნარმა უფრო დაგვაყენოს ფეხზე. ვიყავით და ახლაც ვართ დიდი ქვეყნების, იმპერიების ურთიერთობის გზაზე მყოფი პატარა ქვეყანა.

ამ გზაზე ხან ჯარები მიდი-მოდიოდნენ, ხან – სავაჭრო ქარავნები. იმპერიები, ხან რომელიმე დაგვიმორჩილებდა, ხან დაგვინაწილებდნენ, ხან ვახერხებდით მათი დასუსტებით გვესარგებლა და ღონით თუ ხერხით დაგვეცვა თავი. ჩვენი ღონე დღეს სათვალავში ჩასაგდები არაა. სამხედრო ტექნიკა დღეს ისეა განვითარებული, რომ აგერ, ევროპის და რუსეთის ჭიდილში გამარჯვებული ვერ იკვეთება, თუმცა გადაიქელა იმხელა ქვეყანა, როგორც უკრაინაა. ესე იგი, ჩვენ, არსებითად, ხერხის იმედზე შეიძლება ვიყოთ. საერთაშორისო ურთიერთობებში დღეს ხერხად ქოსატყუილასა და ნაცარქექიას მეთოდი, ანუ ტყუილი არ გამოდგება. ახლა იმდენ ტყუილს ამბობენ ყველგან, რომ ნათქვამს აღარავინ იჯერებს, გადამოწმების გარეშე.

უტყუილო და უეშმაკო ხერხია საჭირო. ცნობილია, რომ თუ საკუთარი თავის დაცვის ძალა არ გყოფნის, ბევრი სხვადასხვა ღონიერი მხარე უნდა დააინტერესო და ისინი დაგიცავენ ერთმანეთისგან. ამგვარი ინტერესის საგანი არის ჩვენი მდებარეობა, ის, რომ ზღვაზე გადებული ხიდი ვართ. ცალ-ცალკე ყველა ეცდება ხიდის დაუფლებას, მაგრამ თუ ყველა ერთნაირ პირობებში იქნა, ერთმანეთში წესრიგს დაამყარებენ და დაიცავენ ხიდს.

ამისკენ ნებსით თუ უნებლიეთ მიდის ქვეყანა: ჩინური, არაბული თუ თურქული კაპიტალი გროვდება აქ, შეიძლება, ამერიკული ინტერესიც გაჩნდეს. ამ ქვეყნებს ანგარიშს უწევენ ჩვენ მიმართ აგრესიული რუსეთი თუ ევროკავშირი და ამ დიდი ქვეყნების ანგარიშის გაწევის გამო, მგონია, რომ სულ უფრო მცირდება საქართველოს მიმართ პოლიტიკური, ეკონომიკური, მით უფრო, სამხედრო აგრესიის ალბათობა. ესაა ბალანსის პოლიტიკა და იგი, შეიძლება, უფრო გამოგვადგეს, ვიდრე რომელიმე ერთი ღონიერი ქვეყნის მფარველობა.

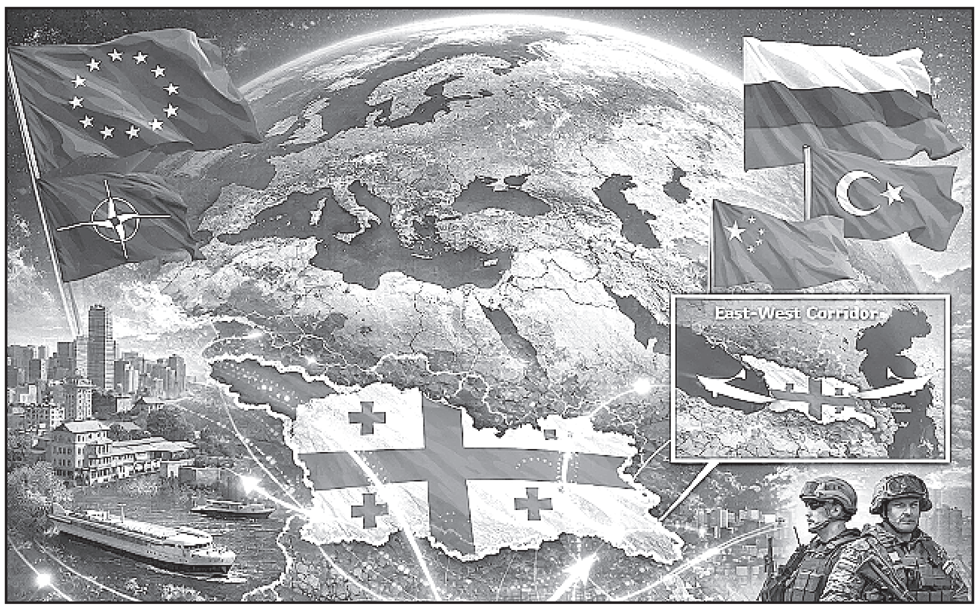

– როგორ იქნება საქართველო წარმოდგენილი ამ რუკაზე, ალბათ, დამოკიდებულია იმაზე, როგორი იქნება ვითარება საქართველოში და როგორი იქნება მისი საგარეო ვექტორი? ისევ ღირსებით უკვე დაშლის პირას მყოფი ევროკავშირის წევრობა თუ ნეიტრალიტეტი?

– თქვენმა კითხვებმა ზემოთ უკვე მაიძულა, რომ ნაწილობრივ მეპასუხა ამ კითხვაზეც. მე მიმაჩნია, რომ ამჟამად უფრო მთავარია ყველასთვის გასაგებად ჩამოვაყალიბოთ და დავხვეწოთ ბალანსის პოლიტიკა, ვიდრე მოსახლეობა დავაბნიოთ ევროკავშირის წევრობით და ნეიტრალიტეტით. არის საფრთხე, რომ საქართველოსგან გამოცხადებული ნეიტრალიტეტი მხოლოდ ჩვენი სურვილის გახმოვანება იყოს და აღმოჩნდეს აგრესორებისთვის ხელების გახსნა. ამ საფრთხის მაგალითს იძლევა ტიბეტი, რომელმაც, ფაქტობრივად, ნეიტრალიტეტი გამოაცხადა როგორც თავისი პოლიტიკა და მეორე დღეს შეიჭრნენ იქ ჩინეთის ტანკები. სწორედ ბალანსის პოლიტიკის სრულყოფილმა განხორციელებამ შეიძლება სხვა ქვეყნები მიიყვანოს საქართველოს ნეიტრალიტეტის სრულფასოვან რეალიზაციასთან იქამდე, ვიდრე ჩვენ მოვითხოვთ ამას.

– როგორ ფიქრობთ, ვენსის ვიზიტი ბაქოში და ერევანში პირდაპირ დაკავშირებულია ირანთან და იგივე „ტრამპის გზა“ – ზანგეზურის კორიდორი, ეს ხომ რეალურად სამხედრო გზაა ირანთან დაკავშირებული?

– მეც უკვე ვახსენე ვენსის ვიზიტი ერთ-ერთ ვერსიაში. ვერ გამოვრიცხავ თქვენს ვარაუდს, რომ ირანთან კონფლიქტს უკავშირდებოდეს ეს ვიზიტი, განსაკუთრებით, სომხეთში, რადგან ცნობილია ირანისა და სომხეთის დამოკიდებულება. თუმცა, იმდენად ბუნდოვანია, ჩაებმება თუ არა ამერიკა ირანთან საფუძვლიან დაპირისპირებაში, რომ მეეჭვება, ვენსის მსგავსი ავტორიტეტული პოლიტიკოსი ამ გაუგებარი ომის სანიტრად გაეშვათ. უდავოდ, ზანგეზურზეც ღირს დაფიქრება. უფრო მშვიდობიან პერიოდშიც კი ირანი იმუქრებოდა, რომ არ მისცემდა არავის ზანგეზურის გზის გამოყენების საშუალებას. ირანის მხრიდან ზანგეზურის ჩაკეტვის ალბათობა ასმაგდება ომის პირობებში, რაც ძალიან ადვილი იქნება მისთვის, ირანის საზღვარს მიუყვება ეს გზა. ამიტომ ვეჭვობ ზანგეზური აშშ-ს ომისთვის სჭირდებოდეს. იქნებ, ვენსის ამოცანა უფრო მარტივია–აშშ-ის ვიცე-პრეზიდენტის ვიზიტით დადასტურდეს, რომ აშშ-ის პრეზიდენტმა მოაგვარა კონფლიქტი, რომლის მოგვარება ვერავინ შეძლო.

– შესაძლოა, მაგრამ რატომ უნდა გამოვრიცხოთ, რომ სომხეთთან და აზერბაიჯანთან მიდიოდეს დისკუსია იმ საკითხებზე, რომ თუ ირანი დაიშალა როგორ უნდა იმოქმედონ აზერბაიჯანმა და სომხეთმა?

– ირანის შესაძლო დაშლის კატასტროფული შედეგები იმდენ ქვეყანას ეხება, რომ აზერბაიჯანი და სომხეთი შეიძლება დაიჩრდილოს. გავიხსენოთ, ისრაელმაც კი უკმაყოფილება გამოთქვა ირანის შესაძლო დაშლის გამო, რადგან შეაშინა მიგრაციულმა ქარიშხალმა. ვფიქრობ, რომ არც აშშ-ისა და ირანის ახლანდელი კონფლიქტი მივა მაგ ზღვრამდე, ცნობილია, რომ გარკვეული მოლაპარაკებები დაწყებულია. წინა, 12-დღიანი კონფლიქტის დროსაც ეტყობოდა ამერიკას, რომ იგი არ იყო დაინტერესებული სრული და ყოვლისმომცველი გამარჯვებით, სურდა მხოლოდ სილა გაეწნა აიათოლებისთვის. ვვარაუდობ, რომ ახლაც ანალოგიური ფინალი შეიძლება იყოს, თუმცა ამ ვარაუდში დიდად დარწმუნებული არ ვარ, ეს უფრო სურვილია.

– როდესაც გეოპოლიტიკური მაგიდა ასე არეულია, იქნებ, უმჯობესი იყოს, საქართველომ გააგრძელოს ეს თავშეკავებულობის პოლიტიკა? იმის გათვალისწინებით, რომ საქართველოს გეოგრაფიული მდებარეობა არის უნიკალური...

– გეთანხმებით, ზედმეტი მოძრაობა ხშირად სახიფათოა და არა მარტო ჭაობში (იქ ზედმეტი მოძრაობა დამღუპველიაო, ამბობენ). მეორე მხრივ, საქართველო არაა უძრავად, ის საინტერესო მანევრებს აკეთებს იმ პირობებში, რომელიც მას შეექმნა. რუსეთს წართმეული აქვს ჩვენი ტერიტორიის 20% და მასთან ურთიერთობა გამორიცხულია. დასავლეთის ულტრალიბერალებმა და უკრაინამ საქართველო დაგვპატიჟეს რუსეთთან ომში, მაგრამ „ოცნებამ“ იუარა, უკვე გეახელით და გვაწყინა, აღარ გვინდაო.

რადგან ულტრალიბერალებმა რუსული საწამლავის შემოტყუება ვერ მოახერხეს, გამოაცხადეს, საქართველო რუსეთისკენ მიდისო და გვაჯოჯოხეთებენ!..

მათ უფრო აწყობთ დამყოლი „ნაციონალები“, რომლებმაც ხუთდღიანი ომი წამოიწყეს 2008-ში და ახლაც ბომბთცვენაზე ოცნებობენ. ხავერდოვან რევოლუციებში გამოცდილმა ულტრალიბერალებმა რამდენჯერმე სცადეს რევოლუციის აქ მოწყობა და არ გამოუვიდათ. ისინი ახლაც ცდილობენ, როგორც თქვეს და როგორც დაეტყო პროცესებს, მაგრამ ჯერჯერობით ისევ არ გამოსდით. ამასობაში, აშშ-ის პრეზიდენტი გახდა დონალდ ტრამპი. მისი და ჩვენი პოზიციები ერთი რესტორნის მენიუებივით ჰგვანან ერთმანეთს, მაგრამ ტრამპმა თავისი სუფრიდან არათუ ღვინო არ გამოგვიგზავნა, არც კი გვიმჩნევს, რომ იქვე ვართ, რადგან არ იცის, თავად შეუკვეთავს თუ არა ჩინურ კერძს, რაც ჩვენ უკვე შეკვეთილი გვაქვს.

ამ საერთაშორისო პირობებმა ყველა კარი დაგვიხურა, გარდა აღმოსავლეთის კარებისა. ჩვენც ინტენსიურ ურთიერთობას ვამყარებთ თურქეთთან, ჩინელებთან, ინდოელებთან, არაბებთან (მათ, ვინც გარუსებას გვაბრალებს, გააცნობიერონ, რომ რუსეთი რომ გვეძვირფასებოდეს, რუსეთს ჩავეხუტებოდით ევროპისგან გალანძღულები და არ დავადგებოდით აღმოსავლეთის შორეულ და უცნობ გზებს). ტრამპისგან შერისხულმა ევროკავშირმა და ინგლისმა ახლა დაიწყეს აღმოსავლეთის მბრძანებელთა კარზე რიგში ჩადგომა.

რადგან ისინი ჩვენს გზას იმეორებენ, შეიძლება, რაღაც შეიცვალოს მათ დამოკიდებულებაში ჩვენ მიმართ, ამის მხოლოდ მცირე ნიშნებია (მაგალითად, ელჩის დანიშვნა ზელენსკის მიერ), მაგრამ ლოგიკურია, რომ მათ გადახედონ ქართულ ვექტორს, როგორც აზიურ ვექტორს გადახედეს. ყველაფერი ეს იმის განცდას ამყარებს, რომ დაბალანსების პოლიტიკას აქვს პერსპექტივა საქართველოსთვის.

* * *

– ბატონო რამაზ, განათლების რეფორმა და თსუ-სა და სტუ-ს გაერთიანება რას ნიშნავს, ცოდნას ვკლავთ და თუ პირიქით? დღეს, ივანე ჯავახიშვილის აუხდენელ ოცნებად წარმოაჩენენ ამ გაერთიანებას...

– რადგან ჯავახიშვილის ოცნება იყო, ამიტომ „ოცნებამ“ უნდა აღასრულოსო?! სერიოზულად თუ განვიხილავთ, განათლების რეფორმის ეს რაუნდი აუცილებელია და მას რამდენიმე ფუნქცია აქვს. ერთი და უმთავრესი არის ის, რაც გაცხადებულია – უმაღლესი განათლების ოპტიმიზაცია, რაც ყველა რესურსის ოპტიმალურ გამოყენებას გულისხმობს. ამ მხრივ, თვალში საცემია, რომ სტუ-ს აქვს უამრავი გამოუყენებელი სივრცე, რომელიც ან ცარიელია, ან გაქირავებული. გაქირავების, ანუ გვერდითი შემოსავლებით ცხოვრება უშუალო ფუნქციის განხორციელებაზეც მოქმედებს და ხარისხი მოიკოჭლებს.

ზედმეტი ფართობის არსებობამ განაპირობა ისიც, რომ გიული ალასანიამ შექმნა ახალი უნივერსიტეტი (რასაც ასაჩივრებს სტუ-ს ახლანდელი რექტორი). ამასთან, თავად ქალბატონი გიული აქტიურად მუშაობს უცხოეთში, ულტრალიბერალურ პოლიტიკურ წრეებთან, რომლებიც აქ გადატრიალებას უწყობენ ხელს. ამავე პოლიტიკას ემსახურებიან მისი სტუდენტებიც. არ გამიკვირდება, რომ ხელისუფლება დაინტერესებული იყოს ქალბატონი გიულის უნივერსიტეტის დეპოლიტიზაციით.

გარდა ამისა, სტუ-ს სპეციალობები ისეთი მიმზიდველი აღარაა, რაც სსრკ-ს დროს იყო, არც დასაქმების საკავშირო რესურსი არაა. ამიტომ იკლო ამ სპეციალობებით დაინტერესებამ. სტუ-ში სტუდენტების დეფიციტის შევსება ახალი სპეციალობების შემოტანით ხდება და მოიშალა პროფილი, რითაც ამაყობენ ლექტორები. მასშტაბური და ეფექტური მართვის პრობლემები აქვს ჯავახიშვილის უნივერსიტეტსაც. გაერთიანებების როგორც კარგი, ასევე ცუდი მაგალითები ბევრია მსოფლიოში.

შესანიშნავი ინფორმაცია შეკრიბა ქალბატონმა **ნ.ბალანჩივაძემ** და გადაწყვეტის საინტერესო ვერსიად ფედერაციული მართვა წარმოადგინა. ალბათ, ესეც შეიძლება იყოს განხილული გაერთიანების მექანიკური ვერსიების გვერდით. ვთვლი, რომ ამ და კიდევ ბევრი საკითხს გადაწყვეტის გზები გამოჩნდება ხელისუფლებისა და აკადემიური წრეების მოთათბირების პროცესში და ორივე მხარე მივა თანხმობის წერტილამდე.

ესაუბრა
თამთა ქარჩავა

დავით ქართველიშვილი:

თუ დადასტურდება, რომ დასავლეთის ელიტები წლების განმავლობაში ცხოვრობდნენ კანიბალური და გაუკუღმართებული ვნებების წესებით, ეს იქნება ზუსტად ის ფინალი, რაც საქართველოში 2013 წელს მოხდა

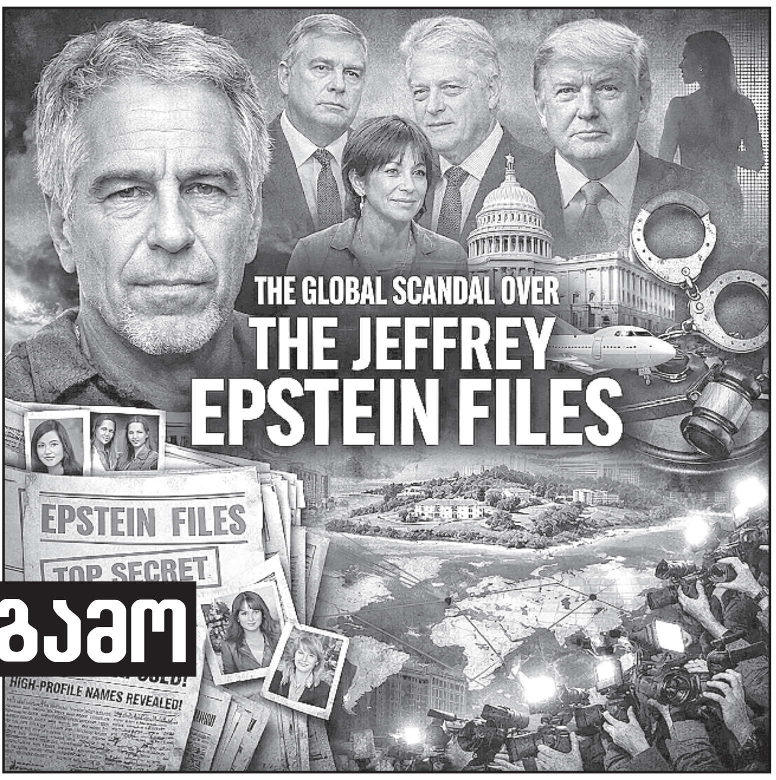

სკანდალი

ჯეფრი ეპშტეინის ფაილების გამო

პარტია „ხალხის ძალის“ წევრი დავით ქართველიშვილი სოციალურ ქსელში ეხმაურება ამერიკაში ეპშტეინის გახმაურებულ საქმეს. ანალიტიკოსი პარალელებს ავლებს ნაციონალური მოძრაობის სისტემასა და 2013 წელთან, როცა სუს-მა პოლიტიკოსების, ჟურნალისტებისა და საჯარო ფიგურების პირადი ცხოვრების ამსახველი კადრები აღმოაჩინა:

„თუ 2013 წლის ქართული არქივები შიდა ლოკალური კოშმარის მატარებელი იყო, „ეპშტეინის ფაილები“ საფრთხეს უქმნის გლობალური ელიტური დაუსჯელობის არქიტექტურის გამჟღავნებას. საერთო არსი აქ არა კომპრომატების შინაარსში, არამედ მის სისტემურ დაგროვებაში, შენახვასა და მრავალწლიანი დაფარვის პრაქტიკაშია“, – წერს **ქართველიშვილი.**

ანალიტიკოსი ხაზს უსვამს, რომ ეპშტეინის საქმეს შესაძლოა მოჰყვეს დასავლეთში ნდობის კრიზისი, ელიტების დელეგიტიმაცია და გლობალისტური ლიბერალიზმის სიკვდილი.

„2013 წლის მაისში ნარაზენის ტყეში სუს-ის მიერ ჩატარებული ოპერაციის (რომელშიც პირადად ვიღებდი მონაწილეობას) შედეგად, საქართველო შეეჯახა შოკს, რომელიც უბრალოდ სკანდალი კი არა, უკან დახევის გარეშე დარჩენილი ზღვარი აღმოჩნდა. ათიათასობით ვიდეოფაილის აღმოჩენამ, რომლებიც პოლიტიკოსების, ჟურნალისტებისა და საჯარო ფიგურების პირადი ცხოვრების ფარულ თვალთვალს ასახავდა, გამოავლინა არა ცალკეული ბოროტებანი, არამედ თავად კრიმინალური ძალაუფლების ბუნება მიხეილ სააკაშვილის მმართველობის პირობებში. ეს იყო რეჟიმი, სადაც უსაფრთხოება ტოტალურ კონტროლად იქცა, ხოლო „რეფორმები“ – შანტაჟის ინსტრუმენტად. სწორედ ეს სკანდალი, გარდა 2012 წლის არჩევნებით დაფიქსირებული შედეგისა, გახდა იმ პოლიტიკური სისტემის კუბოში უკანასკნელი ლურსმანი, რომელიც საკუთარ თავს „დემოკრატიის შუქურობასა“ და „ევროპულობას“ მიაწერდა.

დღეს მსოფლიო უყურებს სარკისებურ, მაგრამ ბევრად უფრო მასშტაბურ სურათს–სკანდალს ჯეფრი ეპშტეინის ფაილების გარშემო. თუ 2013 წლის ქართული არქივები შიდა ლოკალური კოშმარის მატარებელი იყო, „ეპშტეინის ფაილები“ საფრთხეს უქმნის გლობალური ელიტური დაუსჯელობის არქიტექტურის გამჟღავნებას. საერთო არსი აქ არა კომპრომატების შინაარსში, არამედ მის სისტემურ დაგროვებაში, შენახვასა და მრავალწლიანი დაფარვის პრაქტიკაშია. ეს არ არის „დაცემულ ინდივიდებზე“ ამბავი, ეს არის ისტორია იმაზე, როგორ იქცევა ძალაუფლება, ადგილობრივი თუ გლობალური, ადამიანის პირადი ცხოვრების მართვის „ვალუტად“.

აქ პარალელი პრინციპულია: საქართველოში კომპრომატი იყო შიდა ძალაუფლების შენარჩუნების ინსტრუმენტი; გლობალურ დონეზე კი ის ხდება პოლიტიკური და ოლიგარქიული ელიტების მართვის საშუალება მთელ რიგ სახელმწიფოზე.

ორივე შემთხვევაში ინგრევა გლობალისტური ლიბერალიზმის მთავარი მითი, თითქოს ინსტიტუტები ადამიანებზე მაღლა დგანან, ხოლო სამართალი, მის ინტერესებზე წინ. რეალობა სხვაგვარია: სამართალი შერჩევითია, ინსტიტუტები მხოლოდ ძლიერთა კლანების მომსახურებაშია, ხოლო მორალი მასებისთვის განკუთვნილ რიტორიკულ ფასადად გამოიყენება. როდესაც ეს ფასადი იმზარება, ნებისმიერი რეჟიმი ლეგიტიმაციას უფრო სწრაფად კარგავს, ვიდრე ეკონომიკური კრიზისის ან სამხედრო მარცხის დროს. სწორედ ამიტომ არის ეპშტეინის ფაილების სკანდალი ზოგადად კოლექტიური დასავლეთისთვის უფრო საშიში, ვიდრე რომელიმე ცალკეული ქვეყნისთვის.

ის არ ანგრევს რომელიმე კონკრეტულ მთავრობას, ის ანგრევს თავად გლობალისტური ლიბერალიზმის იდეოლოგიურ კონსტრუქციას, რომელიც ათწლეულების განმავლობაში ასწავლიდა მსოფლიოს „სწორ ღირებულებებს“. თუ დადასტურდება, რომ დასავლეთის ელიტები წლების განმავლობაში ცხოვრობდნენ კანიბალური და გაუკუღმართებული ვნებების წესებით, რომლებიც შეუთავსებელია მათივე დეკლარირებულ საჯარო მორალთან, ეს იქნება ზუსტად ის ფინალი, რაც საქართველოში 2013 წელს მოხდა: მომენტი, როდესაც საზოგადოება აცნობიერებს, რომ რეჟიმი ანტიჰუმანურია არა „შეცდომით“, არამედ თავისი ბუნებით.

გლობალისტური ლიბერალიზმის კუბოში ჩარჭობილი უკანასკნელი ლურსმანი, არა თვით კომპრომატია, არამედ ნებისმიერი მორალური უპირატესობის დაკარგვა. საქართველომ ეს გზა უკვე გაიარა. ილუზიებიდან გამოფხიზლებამდე, შიშიდან სისტემის დემონტაჟამდე. ახლა ანალოგიური პროცესი შეიძლება გლობალურ დონეზეც დაიწყოს. და თუ ის ბოლომდე მივა, დასავლეთს მოუწევს შეეჯახოს იმას, რასაც თავად ათწლეულების განმავლობაში სხვებს ექსპორტად აწვდიდა:

ნდობის კრიზისს, ელიტების დელეგიტიმაციას და ახალი, უფრო გულწრფელი მმართველობის მოდელის მტკივნეულ ძიებას. დიდი ალბათობით თვით ჯეფრი ეპშტეინის დღემდე იდუმალებით მოცული „თვითმკვლელობა“ აშშ-ს „სანიმუშო“ პენიტენციურ სისტემაში, გახდება გლობალისტური ლიბერალიზმის გარდაუვალი სიკვდილის მოდელირება“!..

ნარკოტიკების შემოტანის ფაქტი აღკვეთილია!

ფინანსთა სამინისტროს შემოსავლების სამსახურის მებაჟე ოფიცრებმა შინაგან საქმეთა სამინისტროს ცენტრალური კრიმინალური პოლიციის დეპარტამენტის ნარკოტიკების უკანონო ბრუნვის წინააღმდეგ ბრძოლის მთავარი სამმართველოს თანამშრომლებთან ერთად ჩატარებული ღონისძიების შედეგად, ნარკოტიკული საშუალებისა და ფსიქოტროპული ნივთიერების შემცველი მედიკამენტების საქართველოს ტერიტორიაზე, განსაკუთრებით დიდი ოდენობით უკანონო შემოტანის მცდელობის ფაქტი აღკვეთეს.

შემოსავლების სამსახურის ინფორმაციით, „სარფის“ საბაჟო გამშვები პუნქტის მებაჟე ოფიცრებმა, ეჭვის საფუძველზე, უცხო ქვეყნის მოქალაქის, როგორც ფიზიკური, ასევე ხელბარგის დეტალური დათვალიერების შედეგად, საერთო ჯამში, 979 აბი ნარკოტიკული საშუალება „მდმა“ და ფსიქოტროპული ნივთიერების („პრეგაბალინი“) შემცველი 47 კაფსულა მედიკამენტი გამოავლინეს. სამართალდამრღვევ მოქალაქეს, 2 შეფუთვად დაფასოებული აკრძალული საშუალებები სხეულის სხვადასხვა ადგილას მალულად ჰქონდა განთავსებული. საქმის მასალები შემდგომი რეაგირების მიზნით, საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს შესაბამის სამსახურს გადაეცა.

ცოლად შერთვის მიზნით თავისუფლების უკანონო აღკვეთისა და გაუპატიურების ბრალდებით სამი პირი დააკავეს

საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს ქვემო ქართლის პოლიციის დეპარტამენტის რუსთავის საქალაქო სამმართველოს თანამშრომლებმა წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ თავისუფლების უკანონო აღკვეთისა და გაუპატიურების ბრალდებით სამი პირი: 1996 წელს დაბადებული ქ.კ., 1992 წელს დაბადებული ს.კ. და 1997 წელს დაბადებული ე.ბ. დააკავეს.

შსს-ს ცნობით, გამოძიებით დადგინდა, რომ ქ.კ.-მ თანამზრახველებთან – ს.კ.-სა და ე.ბ.-სთან ერთად ცოლად შერთვის მიზნით 2006 წელს დაბადებული გოგონა ძალის გამოყენებით ჩასვა მანქანაში, წაიყვანა გარდაბნის მუნიციპალიტეტში, თავისუფლება უკანონოდ აღუკვეთა და მასზე სექსუალურად იძალადა.

„სამართალდამცველებმა საქმეზე ჩატარებული საგამოძიებო მოქმედებების შედეგად ბრალდებულები დანაშაულის ჩადენიდან მალევე, ცხელ კვალზე დააკავეს. გამოძიება სისხლის სამართლის კოდექსის 143-ე მუხლის მე-3 და 137-ე მუხლის პირველი ნაწილებით მიმდინარეობს, რაც 10 წლამდე ვადით თავისუფლების აღკვეთას ითვალისწინებს“.

თბილისში მომხდარი დაჭრის ფაქტზე დაკავებულია 1 პირი

შინაგან საქმეთა სამინისტროს თბილისის პოლიციის დეპარტამენტის ძველი თბილისის მთავარი სამმართველოს თანამშრომლებმა, ოჯახის წევრის მიმართ განხორციელებული ჯანმრთელობის განზრახ მსუბუქი დაზიანების ბრალდებით – თურქეთის რესპუბლიკის მოქალაქე, 1975 წელს დაბადებული ა.გ. დააკავეს. ინფორმაციას შსს ავრცელებს.

გამოძიებით დადგინდა, რომ ბრალდებულმა ურთიერთშელაპარაკების ნიადაგზე, ცივი იარაღის გამოყენებით ჯანმრთელობის დაზიანება მიაყენა მეუღლეს – 1986 წელს დაბადებულ კ.ნ.-ს. დაჭრილი კ.ნ. შესაბამისი სამედიცინო დახმარების გაწევის მიზნით კლინიკაშია გადაყვანილი. ჩატარებული ოპერატიული ღონისძიებებისა და საგამოძიებო მოქმედებების შედეგად ა.გ. ბრალდებულის სახით დააკავეს. ნივთმტკიცებად ამოღებულია დანაშაულის ჩადენის იარაღი – დანა. გამოძიება 3 წლამდე ვადით თავისუფლების აღკვეთას ითვალისწინებს.

„ქართველი ერის ბედის მჭედელი ყოვლის უპირველესად თვითონ ქართველი ერია, თვითონ მან უნდა ამოიღოს ხმა, თვითონ უნდა გამოხატოს თავისი ეროვნული ნებისყოფა.

...ნუღარ ვიქნებით გულუბრყვილონი, ნუ დავეყრდნობით გარეშეს ნურც ვისმე, ნურც რასმე — დავემყარნეთ მხოლოდ საკუთარს ძალღონეს, საკუთარს შეგნებას და მოქმედებას.“

სამსონ ფირცხალავა.

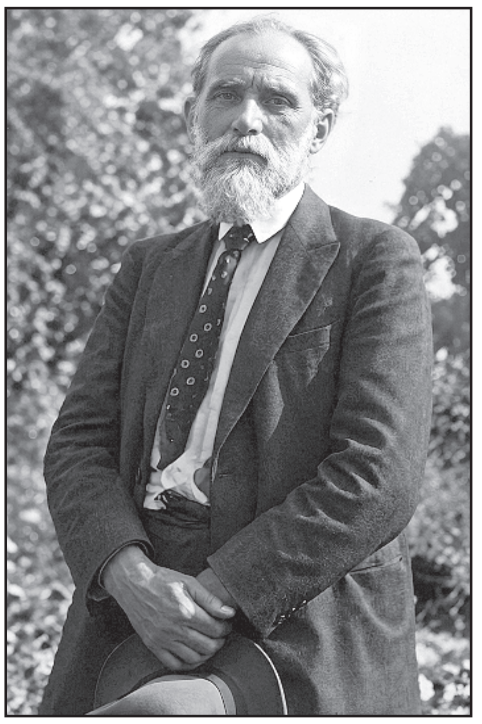

მხოლოდ საკუთარი თავის იმედით

სამსონ ფირცხალავას ეროვნულ-პოლიტიკური შეხედულებანი

გამოჩენილ ქართველ მამულიშვილთა შორის თავისი სიტყვითა და საქმით განსაკუთრებული ადგილი უჭირავს დიდ პატრიოტს, შორსმჭვრეტელ მოაზროვნეს, პუბლიცისტს, მკვლევარს, ცნობილ პოლიტიკურ და საზოგადო მოღვაწეს სამსონ გიორგის ძე ფირცხალავას (1872-1952 წ წ.).

სამსონ ფირცხალავა გახლდათ საქართველოს ეროვნული ერთიანობის დიდი იდეოლოგი, რასაც ცხადყოფს მისი, როგორც პუბლიცისტის ნაყოფიერი შემოქმედება, ცხოვრება და მოღვაწეობა. ის იყო პიროვნება, ვისთვისაც უპირველესი თავისი სამშობლო – საქართველო იყო. სამშობლო და მისი მომავალი იყო თავისი საფიქრალი ყოველ ჟამს, როცა იგი თავისუფალი იყო, მსახურობდა, თუ როცა მეფის რუსეთის ან საბჭოთა რეჟიმის რეპრესიებს განიცდიდა, სამშობლოში იყო თუ უცხოეთში. მას ახლო ურთიერთობა ჰქონდა ეროვნული მოძრაობის ლიდერებთან ილია ჭავჭავაძესთან და აკაკი წერეთელთან, რომელთა უდიდეს თაყვანისმცემლად დარჩა სიკვდილის ბოლომდე და იყო მათი ეროვნული გზის გამგრძელებელი.

სამსონ ფირცხალავამ 1898 წელს დაამთავრა პეტერბურგის უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი და სამშობლოში დაბრუნდა. მსახურობდა ქუთაისსა და ჭიათურაში. მალე პუბლიცისტურ საქმიანობას შეუდგა. 1901 წელს თბილისში გადავიდა და მთელი წელი „ივერიის“ რედაქციაში იმუშავა. 1902 წლიდან აქტიურად თანამშრომლობდა „ცნობის ფურცელში“. 1906 წელს დაარსდა გაზეთი „გლეხი“, რომლის ფაქტობრივი რედაქტორი ს. ფირცხალავა გახლდათ. მომდევნო წლებში გამოვიდა ახალი პერიოდული ორგანოები – „მიწა“, „მზე“ და „ფასკუნჯი“,რომლის რედაქტორი ასევე ს. ფირცხალავა იყო. 1917-1921 წლებში ხელმძღვანელობდა გაზეთ „სახალხო საქმეს“.

1902 წლიდან ს. ფირცხალავა არის დიდი ეროვნული და კულტურულ-საგანმანათლებლო ორგანიზაციის ქართველთა შორის წერა-კითხვის გამავრცელებელი საზოგადოების წევრი, მისი მდივანი და საქმეთა მმართველი 1910 წლამდე, ამ ეროვნულ მოღვაწეთა ორგანიზაციასთან შემდგომ წლებშიც იგი აქტიურად თანამშრომლობდა.

სამსონ ფირცხალავა სხვებთან ერთად გახლდათ 1918 წლის 26 მაისის საქართველოს დამოუკიდებლობის აღდგენის აქტზე ხელის მომწერი, საქართველოს ეროვნული საბჭოს წევრი (1917 წ.), საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის დამფუძნებელი კრების წევრი. იგი აქტიურად მონაწილეობდა დამოუკიდებელი საქართველოს აღმშენებლობასა და მის პოლიტიკურ ცხოვრებაში. სამსონ ფირცხალავა თანაავტორია კრებულისა ილია ჭავჭავაძის სიკვდილი და დასაფლავება, რომელიც ქართველი ერის დიდი მამულიშვილის ილიას მოკვლის წელს – 1907 წელს გამოიცა.

იგი როგორც ცნობილია, საბჭოეთის რეჟიმის დროს 15 წელი (1922-1947 წ წ.) იმყოფებოდა საზღვარგარეთ, სადაც ნაყოფიერ პედაგოგიურ და საზოგადოებრივ, პუბლიცისტურ საქმიანობას აგრძელებდა, ზრდიდა სამშობლოდან სხვა ქვეყანაში მყოფ ქართველ მოსწავლე-ახალგაზრდობას დიდი ეროვნული სულისკვეთებით, ამასთან იგი თანამშრომლობდა პარიზში გამომავალ ქართულ გაზეთებში, როგორიცაა „სახალხო საქმე“, „დამოუკიდებელი საქართველო“ და სხვა, რომლებშიც იბეჭდებოდა დიდი ეროვნული და პოლიტიკური ღირებულებების მქონე წერილები. სამსონ ფირცხალავა სამშობლოში 1948 წელს დაბრუნდა, გარდაიცვალა 1952 წელს.

სამსონ ფირცხალავა თავის ნაშრომში „ეროვნება და ეროვნული თავისუფლება“ეხება ქართველი ერის ბედის საკითხს, დემოკრატიის პირობებში ერების მდგომარეობას და აცხადებს:

„ქართველი ერის ბედის მჭედელი ყოვლის უპირველესად თვითონ ქართველი ერია, თვითონ მან უნდა ამოიღოს ხმა, თვითონ უნდა გამოხატოს თავისი ეროვნული ნებისყოფა... ცხოვრებას ტონს და მიმართულებას აძლევს ყველგან დემოკრატია. ეროვნული საკითხის გადაჭრაში პირველობა დემოკრატიას ეკუთვნის. ერების განთავისუფლება და თავისუფალ ერებს შორის თავისუფალი კავშირის დამყარება, მათი თანხმობის და ძმობის დამკვიდრება - მხოლოდ დემოკრატიას შეუძლიან“.

მას მიაჩნია, რომ ერი სხვას კი არა საკუთარ თავს, საკუთარ ნიჭს, საკუთარ შესაძლებლობებს უნდა ემყარებოდეს და არ იყოს სხვისი იარაღი, სხვისი მიზნის მსახური, რომ თავის ბედნიერებას თვითონ უნდა სჭედდეს. ის თავის მეტად საინტერესო ნაშრომში „სამაჰმადიანო საქართველო ან ძველი მესხეთი“, რომელიც 1915 წელს გამოსცა, წერს: „

დეე, ამიერიდგან გამოვიჩინოთ სიფხიზლე ეროვნულ საქმეებში და მხნედ გულმაგრად გავიკაფოთ გზა უკეთესი მერმისისაკენ, ნუღარ ვიქნებით გულუბრყვილონი, ნუ დავეყრდნობით გარეშეს ნურც ვისმე, ნურც რასმე – დავემყარნეთ მხოლოდ საკუთარს ძალღონეს, საკუთარს შეგნებას და მოქმედებას. ყოველ ერს თავისი მიზანი და მისწრაფება აქვს, რომელსაც ახორციელებს საკუთარის ნიჭითა და შემოქმედებით. ვაი იმ ერს, რომელიც სხვის მიზანს ემსახურება, სხვისი იარაღი გამხდარა, ვინც თავის გაბედნიერებას სხვისგან გამოელის“.

სტატიაში „ისტორია მეორდება“ სამსონ ფირცხალავა მიუთითებს საქართველოს გეოპოლიტიკურ მდგომარეობაზე, მეზობელი ქვეყნების საქართველოსთან ურთიერთობაზე და იმ სიფხიზლესა და ეროვნულ ერთობაზე, რაც ქართველებმა უნდა გამოიჩინონ. სამსონ ფირცხალავას პუბლიცისტურ წერილებში და ნაშრომებში განსაკუთრებული ადგილი უჭირავს საქართველოს ტერიტორიული და ეროვნული მთლიანობის აქტუალურ საკითხებს, ქართველ ქრისტიანთა და ქართველ მაჰმადიანთა ერთობის რუსეთ-ოსმალეთის 1828-1829 და 1877-1878 წლების ომებში რუსეთის გამარჯვების შედეგად, რაშიც ქართველთა დიდი წვლილიც იყო,დედა-საქართველოს დაუბრუნდა.

სამსონ ფირცხალავა ნარკვევში „მაჰმადიანი ქართველები საქართველოს გარედ“ დიდი გულისტკივილით გადმოგვცემს ცნობებს სამშობლოს მოწყვეტილი, ოსმალეთში გადასახლებული მაჰმადიანი ქართველებისა და მათი მოსალოდნელი გადაგვარების თაობაზე. იგი აღნიშნავს, რომ **„ოსმალების საბინადროზე სხვა და სხვა ალაგას ორასი ათასი თუ მეტი ქართველია, მათ ჯერჯერობით ქართული ენა და და ეროვნული ელფერი შერჩენილი აქვთ და როგორც სჩანს დიდს უნარს იჩენენ ცხოვრების ბრძოლაში და სჯობნიან კიდეც ადგილობრივ მკვიდრთ – თავის მეურნეობით, ოჯახობით, გამრჯელობით და მოქმედებით. თავის თავს ქართველებად აღიარებენ და არ ითქვიფებიან უცხო ელემენტებში.**

ასეა დღეს. მაგრამ ასე იქნება ხვალ? ძალიან საეჭვოა, რომ გადაურჩეს გადაგვარებას და სრულს ეროვნულს მოსპობას“ . ამას წერდა ავტორი 1915 წელს. მას შემდგომ განვლილმა დრომ სრულად დაადასტურა მისი ეჭვების ჭეშმარიტება, გადასახლებულმა მაჰმადიანმა ქართველებმა, თურქეთის ანტიქართული პოლიტიკიდან გამომდინარე, მართლაც ვეღარ შეინარჩუნეს ეროვნული სახე და გადაგვარდნენ, სრულად წაიშალა მათი ქართული გვარები, რომ ახლა თურქეთში ქართველობა ნატამალობს.

დიდი იყო სამსონ ფირცხალავას ინტერესი სპარსეთში, ფერეიდანში მცხოვრები ქართველებისადმი. თავის ნარკვევში **„მაჰმადიანი ქართველები საქართველოს გარედ“** ამ საკითხს საგანგებოდ ეხება და გადმოგვცემს, რომ **„დაწვრილებით აღწერა სპარსეთის ქართველების მდგომარეობა ლადო აღნიაშვილმა 1896 წელს, რომელიც პირადად გაემგზავრა ფერეიდანში და საკუთარის თვალითა და ყურით შეისწავლა იქაურობა. იგი ასე აგვიწერს ფერეიდნის ქართველებს: წინად ფერეიდანელი ქართველები თავის ქალებს სხვა ტომის ხალხს არ აძლევდნენ და არც თვითონ მოჰყავდათ ცოლებად სხვა ქალები. დღეს სამწუხაროდ ამას მხოლოდ ზოგიერთი სოფელიღა მისდევს, დანარჩენებს დაურღვევიათ ეს ჩვეულება და ესაა მიზეზი ენის გარყვნისა და დავიწყებისა იქა-აქ.**

სპარსეთში გვარებს არ ხმარობენ, ქართველებს კი წმინდად შეუნახავთ თავისი ძველი გვარები: აღიაშვილი, ბასილაშვილი, ვარდიაშვილი, სამადაშვილი, ფოცხვერაშვილი, დარისპანაშვილი, ხუციშვილი, ონიკაშვილი, შოშიაშვილი, მამუკაშვილი, მართიაშვილი და სხვ. გვარებს ამბობენ, როგორც ჩვენმა გლეხებმა იციან ქართლ-კახეთში – ხოდარამ ხან ონიკაანთ, ასუდალა ქურდაანთ, მაჰმუდ სუკაანთ და სხვა. სჯული ყველას მაჰმადისა აქვთ, შიიტები არიან და დიდს სიმტკიცეს იჩენენ სარწმუნოებრივს, სპარსელებსაც კი გადააჭარბებენ ხოლმე ფანატიკოსობით. ჰყავთ თავისი მოლები და ახუნდები, რომლებიც სულითა და გულით ქართველები არიან და ძალიან კარგადაც ლაპარაკობენ ქართულად“...

სამსონ ფირცხალავას აზრით უცხოეთში მყოფ ემიგრანტ ქართველებს უნდა დაეცვათ ქართველობა, რომ ქართველ მშობლებს თავიანი შვილები აღეზარდათ მშობლიური ქართული ენის, საქართველოს ისტორიის და სამშობლოს სიყვარულის გრძნობით. ამ მხრივ საყურადღებოა მისი სტატია, – მიმართვა **„ქართველ მშობლებს“**, რომელიც 1931 წელს გამოუქვეყნებია გაზეთ „დამოუკიდებელ საქართველოში“.

იგი ქართველ ემიგრანტ მშობლებს აუწყებს, რომ

„განსაკუთრებულ ყურადღებას იპყრობს ქართველ ემიგრანტების ბავშვების ბედი, რომლებიც სრული გადაგვარების გზაზე იმყოფებიან. არა სჩანს არავითარი პატრონობა, არავითარი მზრუნველობა მათთვის. ისინი იზრდებიან, ასაკდებიან უცხო სკოლაში, უცხო საზოგადოებაში, უცხო ბუნებაში, იმსჭვალებიან უცხო ზნეჩვეულებებით, ეთვისებიან უცხო ფსიხიკას და შეგნებას. მათ არ იციან ქართული ენა, დები და ძმები ერთმანეთში უცხო ენაზე ლაპარაკობენ, ქართულს გაურბიან, გაურბიან ქართველ ტოლამხანაგებსაც და ამჯობინებენ უცხოთა წრეში თამაშს და გართობას. წარმოდგენა არა აქვთ საქართველოზე, მის ისტორიაზე, მის ცხოვრებაზე. შეხვდებით ისეთ ქართველ ბავშვებსაც, რომლებიც უკვე ირონიულად იხსენიებენ საქართველოს და ქართული ენა მიაჩნიათ ჩამორჩენილობის და უკულტურობის ენად. შეიძლება გამოჩნდეს ისეთიც, რომელიც ბედნიერებად სთვლის ქართველობის სრულ დავიწყებას...

ქართველო მშობლებო, ნუ ასახიჩრებთ თქვენს შვილებს, დროზე იფიქრეთ მათთვის! იფიქრეთ ვის ჩაუყვანთ სამშობლოს მომავალ მოქალაქეებად!“

დიდი მოაზროვნის და პედაგოგის ს. ფირცხალავას ეს სიტყვები ძვირფასი რჩევაა ქართველი მშობლებისათვის, როგორც ემიგრაციაში მყოფთათვის, ისე იმათთვისაც, ვინც საქართველოში ცხოვრობენ.

სამსონ ფირცხალავას მოსაზრებით და შეხედულებით დიდი ყურადღება უნდა მიექცეს მოსწავლე-ახალგაზრდობის ეროვნულ-პატრიოტული სულისკვეთებით აღზრდა-ჩამოყალიბებას, რათა მათი გული საქართველოსთვის სცემდეს, მათი ნიჭი საქართველოს ემსახურებოდეს, რომ მუდამ ქართველები იყვნენ.როგორც აკადემიკოსი გურამ შარაძე აღნიშნავს, ემიგრაციაში ყოფნის წლებში სამსონ ფირცხალავა პედაგოგიურ მოღვაწეობასაც ეწეოდა: იგი თავის ერთგულ ამხანაგთან – ფილიპე შარაძესთან ერთად, ქართულ ენასა და ლიტერატურას, მშობლიურ ისტორიას ასწავლიდა და აყვარებდა საფრანგეთში დაბადებულ ახალ ქართულ თაობას.შეუძლებელია აუღელვებლად წაიკითხოთ სამშობლოში დაბრუნების წინ, 1948 წლის იანვარში დაწერილი სამსონ ფირცხალავას მიმართვა **„ჩემს მოწაფეებს!“**, რომელიც მიმართულია უცხო მხარეში დარჩენილი ახალგაზრდობისადმი:

„ჩემო საყვარელო მოწაფეებო, სამშობლოს დაშორებულო პატარა ქართველებო! გტოვებთ – მივდივარ, ვბრუნდები საქართველოში, და გული მეწვის, ცრემლები მადგება თვალებზე, რომ თქვენ გშორდებით, ჩემს საუკეთესო მეგობრებს, რომლებიც იმდენს გამახარებდით და მასიამოვნებდით თქვენის მადლით და სიკეთით...

მშობლიური, მზრუნველი გულით გადევნებდით თვალ-ყურს და ხალისით გასწავლიდით ქართულის წერა-კითხვას, გიამბობდით საქართველოს ამბებს, აგიწერდით მის სილამაზეს, თავგადასავალს, ჩაგინერგავდით მის სიყვარულს და პატივისცემას...

და თქვენს შემყურეს მომძლავრებულად ამიტოკდებოდა გული, თქვენით გამხნევებულს მავიწყდებოდა ჩემი ჭირი და სიმწარე და იმედით შევყურებდი მომავალს...

ფხიზლად ვუკვირდებოდი ყველაფერს, რაც ჰზორკავდა თქვენს ქართულს სულს, ქართულს შეგნებას და ვამხილებდი იმ მშობლებს, რომლებიც არ ცდილობდნენ შვილების ქართველებად აღზრდას.

გამახარებდა იმ ქართველ ოჯახში მისვლა, სადაც შეგხვდებოდით თქვენ, ქართველ ბავშვებს, ქართულად გაზრდილებს, ტკბილი ქართულით მოლაპარაკეებს...

ასე ვიყავი მუდამ თქვენი მოსიყვარულე, თქვენი მასწავლებელი, თქვენზე ვფიქრობდი, გავიხარებდი მუშაობით თქვენთვის. და დღეს გტოვებთ, გშორდებით, მეტად მწარეა ეს ჩემთვის და ჩემი გული სანახევროდ თქვენთან რჩება.

იმუშავეთ ბეჯითად. გახდით კარგი ადამიანები, მცოდნენი, სხვა და სხვა საქმის სპეციალისტები, მეცნიერებიც და მთელი თქვენი ცოდნა, გამოცდილება, ნიჭი და ძალა მოუტანეთ სამშობლოს და თავდადებით ემსახურეთ მის ამაღლებას, განათლებას, გამდიდრებას...

ჩაიბეჭდეთ თქვენს წმინდა გულში ეს ჩემი ვედრება – ანდერძი და ნუ დაივიწყებთ „ბიძია სამსონს“. მშვიდობით! ჩაგიკრავთ ყველას გულში და მხურვალედ გაკოცებთ.

იყავით მუდამ ქართველები, გიყვარდეთ საქართველო, საქართველო – ჩვენი სამშობლო!

სამსონ ფირცხალავა.
1948 წლის იანვარი“.

ასე უქადაგებდა სამსონ ფირცხალავა სამშობლოს სიყვარულს საქართველოსა და მის გარეთ მყოფ მამებსა და შვილებს, ახალგაზრდობას და თავადაც სამშობლოს მგზნებარე სიყვარულის დიდი მაგალითი იყო. მისი გული საქართველოს დიდი სიყვარულით ძგერდა. 1948 წელს საქართველოში დაბრუნებული სამსონ ფირცხალავა სიხარულით წერდა:

„კვლავ შენთან ვარ, ჩემო სამშობლოვ! სალამი ჩემო მშვენიერო, მრავალფერად მოხატულო, ყოველი სიმდიდრით შემკულო, გულით კეთილშობილო, გმირულო ქვეყანავ, სალამი შენ!

ჩემი გული შენი სიყვარულის ცეცხლით ძგერს, გონებას შენი ფიქრი წარმართავს, ჩემს არსებას მხოლოდ შენ ფლობ, ვსუნთქვ შენს ჰაერს, ვჭვრეტ შენს დიდებულ აწმყოს და შენ მიღიმი, მეალერსები, შენს მადლს გადმოაფრქვევ ჩემზე.

მიყვარხარ, მიყვარხარ, ჩემო ქვეყანავ“...

სწორედ სამშობლოს დიდ სიყვარულსა და საქმეში გალია თავისი სიცოცხლის 80 წელი ამ დიდმა მამულიშვილმა.

ასეთია მჭევრმეტყველის და დიდი მოაზროვნის სამსონ ფირცხალავას პატრიოტული პათოსი, მომავალი თაობის სამშობლოსადმი სიყვარულის გრძნობით, ქართველებად აღზრდის თაობაზე და საერთოდ, მისი ეროვნულ – პოლიტიკური შეხედულებანი ქართველთა ერთიანობისა და საკუთარ თავზე დაყრდნობით ქვეყნის მშენებლობის შესახებ, რომელიც ყველა ქართველისათვის ძვირფას განძს წარმოადგენს.

ავთანდილ დიასამიძე,

სოციალურ მეცნიერებათა დოქტორი, წმინდა ტბელ აბუსერისძის სახელობის უნივერსიტეტის პროფესორი, საქართველოს სოციალურ მეცნიერებათა აკადემიის აკადემიკოსი

რედაქციის „ოქროს ფონდიდან“

საქართველოს რესპუბლიკა

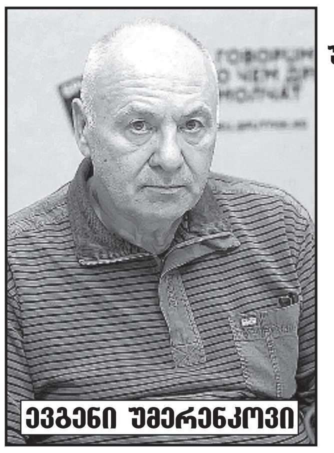

ევგენი უმერენკოვი

ჟურნალისტ ევგენი უმერენკოვის მთელი ეს დოკუმენტური იწილო-ბიწილო და ისტორიკოს სერგო მიქოიანის ქართველთ-მოძულეობითი წიაღსვლები სულ ამაო და ფუჭია, მაგრამ მათ თავისი საქმე მშვენივრად გააკეთეს...

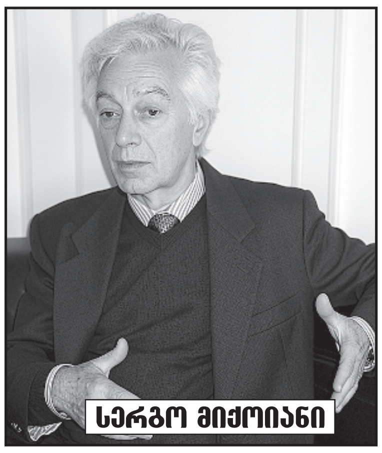

სერგო მიქოიანი

სტალინმა მართლა კინაღამ აჩუქა საქართველოს ჩრდილოეთ ოსეთი?!

სამხრეთ ოსეთის სტატუსის შემსწავლელი კომისიის დასკვნას („ქართველი და ოსი ხალხების ურთიერთობის ისტორიიდან“, 1991 წ. თბ.), საიდანაც ეს ბოლო ამონარიდები მაქვს მოყვანილი, სხვათა შორის, ხელს აწერენ ცნობილი ოსი მეცნიერები გაგრატ ტეხოვი და ნაფი ჯუსოითი.

მაგრამ ეს კომისია არასწორად ფიქრობს, რომ გაერთიანების საკითხის გადაწყვეტაზე საბოლოო გავლენა იქონია ა. ნაზარეთიანის განსაკუთრებულმა აზრმა. ასევე, მცდარია „იზვესტია-რუს“ ავტორის ევგენი უმერენკოვისა და „ექსპერტ“ ს. მიქოიანის მოსაზრება, თითქოს ჩრდილოეთ ოსეთი „კინაღამ გაჩუქებას“ ა. მიქოიანმა გადაარჩინა.

არც ერთი და არც მეორე!

ყველაფრის თავი და თავი გახლდათ ი. სტალინის 1925 წლის ივლის-აგვისტოს (ზუსტი თარიღი დადგენილი არ არის) წერილი პოლიტბიუროსადმი, რომელიც მან დაწერა არა მხოლოდ საწინააღმდეგო მოსაზრებათა (მიქოიანი, ნაზარეთიანი) გაცნობის, არამედ საკითხის ადგილზე შესწავლა-შეჯერების შედეგად (1925 წლის 12 ივლისიდან 15 სექტემბრამდე სტალინი შვებულებაში იმყოფებოდა ჩრდილოეთ კავკასიაში). აშკარაა, რომ ამ წერილს არ იცნობდნენ არც ზემოხსენებული კომისია, არც ს. მიქოიანი და არც რუსი ჟურნალისტი. არადა, სწორედ მასშია ყველაფერი ახსნილი და რეზიუმირებული.

სტალინი წერს:

„ამ დრომდე ნაციონალურ საკითხში ცკ მიჰყვებოდა იმ ხაზს, რომ წინააღმდეგობა არ გაეწია ნაციონალური ოლქების ნაციონალურ რესპუბლიკებად გარდაქმნისათვის. ივარაუდებოდა, რომ სსრკ არაფერს წააგებდა ასეთი გარდაქმნებით, პოლიტიკური ეფექტი კი ამისგან დადებითი იქნებოდა. სწორედ მის საფუძველზე დავუჭირე მხარი სამხრეთ და ჩრდილოეთ ოსეთის გაერთიანებას ერთ ოლქად, იმგვარად, რომ გაერთიანებული ოლქი შემდეგ ოსეთის ავტონომიურ რესპუბლიკად გარდაქმნილიყო. შეიძლება ეს გარემოებაც გახდა ერთ-ერთი მიზეზი ჩრდილოეთ კავკასიის აღმასკომის პრეზიდიუმის გადაწყვეტილებისა, ორი ოსური ოლქის გაერთიანების და მათი გაერთიანებული რესპუბლიკური ერთეულის სახით საქართველოს რესპუბლიკაში შესვლის შესახებ“.

შემდეგ სტალინი განმარტავს:

„მაგრამ ახლა, როცა ჩრდილოეთ კავკასიაში ვცხოვრობ და ახლოს ვეცნობი სინამდვილეს, ვხედავ, რომ ეს უკიდურესობამდე მისული პოლიტიკა აუცილებლად შობს რიგ სერიოზულ მინუსებს, რომლებიც გაართულებს ჩვენს პოლიტიკურ მდგომარეობას როგორც რუსულ, ისე არარუსულ რაიონებში. ყველაზე სამწუხაროა, რომ ამ მინუსებმა უკვე იჩინა თავი, ყოველ შემთხვევაში, ჩრდილოეთ კავკასიაში. ჯერ ერთი, ოსების კვალდაკვალ, რესპუბლიკებად გარდაქმნის, რსფსრ-დან გამოსვლისა და ამიერკავკასიის რესპუბლიკაში შესვლის საკითხს აყენებენ ჩეჩნები. მეორე, რსფსრ-ს შემადგენლობიდან გამოსვლისა და ამიერკავკასიაში შესვლის საკითხს ამზადებს დაღესტანი. უეჭველია, რომ მას მიბაძავენ ინგუშები და სხვები. მესამეც, ხედავენ რა ყოველივე ამას, კაზაკები (ჯერჯერობით, თერგისა და ყუბანის, შემდეგ კი ახმაურდებიან დონის კაზაკებიც) უკვე ლაპარაკობენ ავტონომიაზე და კაზაკთა რესპუბლიკის შექმნაზე. ამბობენ, რომ ისინი „ოსებსა და დაღესტნელებზე ნაკლებნი არ არიან“, რომ მათაც აქვთ თავიანთი „განსაკუთრებული ინტერესები“, რომ „საჭირო არ არის რუსების განაწყენება მათთვის იმაზე უარის თქმით, რაც უკვე მიეცათ არარუსებსო“.

ეს არის რუსული ნაციონალიზმის, ანუ ყველაზე საშიში ახალი სახის ნაციონალიზმის კვირტები. აღარაფერს ვამბობ იმაზე, რომ ყველაფერმა ამან არ შეიძლება რსფსრ-ის ჩრდილოეთისა და აღმოსავლეთის ნაციონალური რესპუბლიკები არ განაწყოს რსფსრ-დან გამოსასვლელად და სსრკ-ში მოკავშირე რესპუბლიკების სახით შესასვლელად; რსფსრ-ის დაშლა – აქეთკენ შეიძლება წავიდეს საქმე, თუ პოლიტიკას ახლავე არ შევცვლით. რა ვქნათ? – სვამს ბოლოს კითხვას სტალინი და კატეგორიულად გამოკვეთს:

„არ უნდა დავეთანხმოთ იმას, რომ ჩრდილო კავკასიის ნაციონალური ოლქები გარდაიქმნენ რესპუბლიკებად, გადავიდნენ ამიერკავკასიაში და შექმნან ერთობლივი ფედერაცია. თორემ, ჯერ ერთი, მოგვიხდება წავიდეთ თათრეთის რესპუბლიკის, ბაშკირეთის რესპუბლიკის, ყირგიზეთის რესპუბლიკის და ა. შ. ასეთივე ფედერაციების შექმნაზე, შევურიგდეთ რსფსრ-ის დაშლას. მეორეც, მოგვიხდება კაზაკთა აღმოცენებული „ნაციონალური“ მისწრაფებების დაკმაყოფილება“.

სტალინი აყენებს წინადადებებს:

„1) ამიერიდან ვიხელმძღვანელოთ იმით, რომ არ უნდა დაკმაყოფილდეს ოლქების რესპუბლიკებად გარდაქმნის შესახებ ნაციონალური ოლქების აღმასკომის თავმჯდომარეთა მოთხოვნები, რომლებსაც სახკომსაბჭოს თავმჯდომარეობით კოხტაპრუწობა სურთ.

2) სანქცია არ მიეცეს ჩრდილოეთ კავკასიის აღმასკომის პრეზიდიუმის წინასწარ გადაწყვეტილებას ჩრდილოეთ ოსეთის რსფსრ-ის შემადგენლობიდან გამოსვლისა და მისი საქართველოს შემადგენლობაში სამხრეთ ოსეთთან შეერთების შესახებ;

3) ავიღოთ კურსი რსფსრ-ს განმტკიცებისა და მის გარშემო თავისი ნაციონალური ოლქებისა და რესპუბლიკების შემომტკიცებისკენ.

4) განვამტკიცოთ რსფსრ ბიუჯეტი ნაციონალური ოლქებისა და რესპუბლიკების ინტერესთა გათვალისწინებით“.

იოსებ სტალინი:

არ უნდა დავეთანხმოთ იმას, რომ ჩრდილო კავკასიის ნაციონალური ოლქები გარდაიქმნენ რესპუბლიკებად, გადავიდნენ ამიერკავკასიაში და შექმნან ერთობლივი ფედერაცია. თორემ, ჯერ ერთი, მოგვიხდება წავიდეთ თათრეთის რესპუბლიკის, ბაშკირეთის რესპუბლიკის, ყირგიზეთის რესპუბლიკის და ა. შ. ასეთივე ფედერაციების შექმნაზე, შევურიგდეთ რსფსრ-ის დაშლას.

ეს წერილი ბოლო წერტილი აღმოჩნდა „ორი ოსეთის გაერთიანების“ საქმეში, თუმცა...

1925 წლის 9 სექტემბერს ამიერკავკასიის სამხარეო კომიტეტის მდივანი სერგო ორჯონიკიძე წერილს უგზავნის სტალინს, რომელშიც სხვა საკითხთან (სამეგრელოს ავტონომიის შესახებ) ერთად წერს: „დღეს ჩემთან მოვიდა ტაკოევი და მაჩვენა ჩრდილოეთ კავკასიის სამხარეო კომიტეტის გადაწყვეტილება, რომელშიც ნათქვამია, რომ მათ ძველი გადაწყვეტილება შეცვალეს და თანახმა არიან ოსეთის გაერთიანებაზე იმ პირობით, თუ გაერთიანებული ოსეთი რსფსრ-ში შევა. უფრო უმაქნისი და განუხორციელებადი გადაწყვეტილების მოფიქრება შეუძლებელია. საკვები ეძლევა ყოველგვარ ლაყბობას იმის შესახებ, რომ რუსეთს საქართველოსთვის ცხინვალის წართმევა უნდა. ტაკოევმა მათ თავგზა აუბნია და არ იციან, რა და როგორ გააკეთონ. მე ტაკოევს ველაპარაკე ჩვენს საუბარზე, მას ეს ესმის, თუმცა, საკითხის ამგვარი დაყენება არ სიამოვნებს. სამხარეო კომიტეტის გადაწყვეტილებას პირდაპირ მასხრად აგდებად თვლის, მე მას შენთან ჩამოსვლა ვურჩიე“.

არ ვიცი, რჩევისამებრ ხელახლა ჩავიდა თუ არა სიმონ ტაკოევი სტალინთან (ალბათ, არა, რადგან აშკარა იყო, რომ საქმეს აღარაფერი ეშველებოდა), ის კი ნაღდია, რომ ორი ოსეთის გაერთიანების საკითხი დიდი ხნით – 1990-ინ წლებამდე მოიხსნა დღის წესრიგიდან, ოღონდ, გაერთიანების მოთხოვნას უკვე სხვა სარჩული დაედო.

ამაზე მეტყველებს სხვადასხვა წელს სამხრეთ და ჩრდილოეთ ოსეთიდან ცენტრში (მოსკოვში) გაგზავნილი წერილები, რომელთა ავტორები ყალბ ბრალდებას უყენებდნენ ქართველ ხალხს, უღვთოდ ამახინჯებდნენ ქართველი და ოსი ხალხების ურთიერთობის ისტორიას, ცდილობდნენ, დაერწმუნებინათ ზემდგომი პარტიული და საბჭოთა ინსტანციები, რომ სამხრეთელი ოსები იმყოფებოდნენ „აუტანელ მდგომარეობაში“, რომელიც მათ თითქოს ქართველმა ხალხმა შეუქმნა და მოითხოვდნენ სამხრეთ და ჩრდილოეთ ოსეთის ავტონომიების გაერთიანებას რუსეთის სფს რესპუბლიკაში.

1960-იან წლებში ოსი ინტელიგენციის ერთმა ნაწილმა აშკარა ანტიქართული კამპანია გააჩაღა, მოსკოვში საშინლი წერილები იგზავნებოდა. 1983 წლის 10 მაისს კი სკკპ ცკ-ის გენერალური მდივნის ი. ანდროპოვის სახელზე გაიგზავნა საჩივარი, რომელიც შეიცავდა გაუკუღმართებულ, ტენდენციურ, პრიმიტიულად შედგენილ ისტორიულ ნაწილს. ავტორები ზოოლოგიურ ზიზღს ამჟღავნებდნენ ქართველი ხალხის მიმართ, ყოველივე იმის მიმართ, რაც წმიდათაწმიდაა ქართველი და ოსი ხალხების ურთიერთობაში. ამრიგად, „ორი ოსეთის“ რფსრ-ს შემადგენლობაში გაერთინების საკითხი გარკვეულმა ძალებმა 1983 წელს (იქნებ ადრეც) კვლავ დააყენეს მოსკოვის წინაშე.

საქართველოზე შემოტევა განსაკუთრებით მას შემდეგ გამწვავდა, რაც სეპარატისტებმა, რუსეთის დაუფარავი ხელშეწყობით, საქართველოს იურისდიქციიდან დროებით გასვლა და დე ფაქტო „სამხრეთ ოსეთის რესპუბლიკის“ შექმნა შეძლეს.

ახლა კვლავ „იზვესტია-რუ“-ს მივყვეთ.

მოტანილი მიმოწერიდან მართლაც შეიძლება ვივარაუდოთ, რომ სანამ მიქოიანი სტალინს წერილს მისწერდა, გენერალურ მდივანსა და ორჯონიკიძეს შორის გაერთიანებული ოსეთის საქართველოსთვის გადაცემის გეგმა ფართოდ განიხილებოდაო, დაასკვნის სტატიის ავტორი და სვამს რიტორიკულ კითხვას – **„და მაინც, რატომ ჩავარდა ეს გეგმა?“**

ამრიგად უმერენკოვი, რომელმაც არ იცის (ან იცის, მაგრამ თვალს ხუჭავს) ის პერიპეტიები, რომელთა შესახებაც ზემოთ ვილაპარაკეთ და მხოლოდ მის მიერ წარმოდგენილი მიმოწერის საფუძველზე აკეთებს ყალბ დასკვნებს, დარწმუნებულია, რომ სტალინმა და ორჯონიკიძემ წინდაწინ დაგეგმეს ჩრდილოეთ ოსეთის საქართველოსთვის გადაცემა.

როგორც მკითხველი დარწმუნდა, ეს ასე არ იყო. ინიციატივა სწორედ ჩრდილოეთ ოსეთიდან მოდიოდა, რა თქმა უნდა, არა საქართველოს სიყვარულის გამო, არამედ იმიტომ, რომ ეს იყო ერთადერთი გზა, რომლითაც სამხრეთ ოსეთის შეერთება შეიძლებოდა. მათ კარგად იცოდნენ, რომ სხვაგვარად საქართველო არამც და არამც არ დათანხმდებოდა თავისი ტერიტორიების (ცხინვალის რეგიონი, რომელიც პირდაპირ მოძალადურად გარდაიქმნა სამხრეთ ოსეთის ავტონომიურ ოლქად) რსფსრ-თვის გადაცემას.

შემდეგ მოდის საერთოდ რუსი ჟურნალისტებისთვის დამახასიათებელი წიაღსვლები: ჩემთან იყვნენ ტაკოევი და სხვა ოსებიო, სწერს სტალინი მიქოიანს, თითქოს ისინი ეხვეწებოდნენ დათანხმებულიყო ჩრდილოეთ და სამხრეთ ოსეთის გაერთიანებაზე საქართველოს შემადგენლობაში...შემდეგ კი გამოჩნდა ჩრდილოეთ კავკასიის სამხარეო კომიტეტის გადაწყვეტილება, სადაც ოსეთის გაერთიანების პირობად დაყენებული იყო მისი შესვლა რსფსრ-ს შემადგენლობაში და ორჯონიკიძე გაღიზიანებულია, „უფრო უმაქნისი და განუხორციელებადი გადაწყვეტილების მოფიქრება ძნელიაო“. ამის შემდეგ გაერთიანების იდეა-გეგმა „მაუდის ქვეშ“ ამოდეს“...

ოსები „თითქოს“ კი არა, ნამდვილად ეხვეწებოდნენ, თანაც ყელგამოწვდილნი, საქრთველოს შემადგენლობაში გაერთიანებაზე თანხმობა მიეღოთ. მკითხველი უკვე დრწმუნდა ამაში დოკუმენტებით.

ახლა მეორე.:

ორჯონიკიძეს ჩემგან „პირის მოწმენდა“ ვერას არგებს, იმდენი ცოდვა აქვს ჩადენილი თავისი სამშობლოსა და ხალხის წინაშე, მაგრამ ის, რომ ამჯერად სწორად იყო „გაღიზიანებული“, ვერ დავმალავ. ან რატომ უნდა გაღიზიანებულიყო? ჯერ ქართული მხარის უკითხავად წამოიჭრა ჩრდილოეთ ოსეთთან ცხინვალის რეგიონის (ხელოვნური სამხრეთ ოსეთის ავტონომიური ოლქის) გაერთიანების საკითხი საქართველოს შემადგენლობაში შესვლით. საქართველო დიდი მსჯელობისა და ორჭოფობის შემდეგ დათანხმდა. მერე, როცა სტალინმა, ვითარების ანალიზისა და შეჯერების შემდეგ, უარყო ეს გეგმა და ჩრდილოეთ კავკასიის სამხარეო კომიტეტმა მიიღო სრულიად საწინააღმეგო გადაწყვეტილება – ჩრდილოეთ და სამხრეთ ოსეთის ავტონომიური ოლქების ავტონომიურ რესპუბლიკად გარდაქმნა მისი რსფსრ-ს შემადგენლობაში შეყვანით, ბუნებრივია, ორჯონიკიძე ამას ყოვლად უვარგისსა და განუხორციელებადს დაარქმევდა! საერთოდ კი, ვინ ჰკითხავდა ან მიქოიანს და ან მის ჩრდილოეთ კავკასიის სამხარეო კომიტეტს, გადაეწყვიტა საქართველოსთვის მისი ორგანული ნაწილის ჩამოჭრა და რუსეთისთვის გადაცემა?

აქ საინტერესოა სერგო მიქოიანის კომენტარი: „ვფიქრობ, სტალინს მაინც ჰქონდა შემორჩენილი ქართული ნაციონალიზმი, თუმცა თვითონ თავს ყოველნაირად რუსად წარმოაჩენდა – გულში ის, რა თქმა უნდა, თვლიდა, რომ კავკასიის ყველა რესპუბლიკას შორის საქართველო ტერიტორიით ყველაზე მსხვილი უნდა ყოფილიყო, რაც მან გააკეთა კიდეც“.

სტალინის „ქართულ ნაციონალიზმზე“ რა მოგახსენოთ, აი, მის მიერ „კავკასიაში ტერიტორიულად ყველაზე მსხვილ რესპუბლიკად საქართველოს გადაქცევა“ კი მთლიანად სერგო ანასტასიევიჩის სინდისზე იყოს. მის „უწყინარ“ შენიშვნაში დასახელებული არ არის საქართველოსთვის „სტალინის მიერ შემატებული“ ტერიტორიები, მაგრამ უნდა ვივარაუდოთ, რომ იგი ალბათ გულისხმობს აფხაზეთს, „სამხრეთ ოსეთს“, სამცხე-ჯავახეთს, აჭარას...

ეს სწორედ ის შემთხვევაა, რომ იტყვიან, „ემაგ პირით პური როგორ უნდა ჭამოო“. მაგრამ მოულოდნელი არ არის: ბატონი სერგო მიქოიანი ზუსტად ისე მსჯელობს, როგორც ორგანიზაცია „ჯავახქის“ ვინმე უბირი წევრი.

მისი ეს გამოხდომა, იმდენად თვალშისაცემი და გულისამრევია, რომ სტატიის ავტორი უმერენკოვი იძულებულია აღიაროს: „მაგრამ კავკასიის ეთნოპოლიტიკური ისტორიის ექსპერტები ეჭვობენ, თითქოს ქართველებს – სტალინს და ორჯონიკიძეს სურდათ თავისი „მცირე სამშობლოსთვის“ ტერიტორიული „საჩუქარი“ მიერთმიათ, ხოლო სომეხი მიქოიანი ამის წინააღმდეგი იყო. უფრო სავარაუდოა, რომ ოსებისთვის იმ დროს უმნიშვნელოვანესი საკითხი იყო ავტონომიების გაერთინება, ვიდრე ის, თუ რომელ რესპუბლიკაში შევიდოდნენ“.

დიახ, ასე იყო! ჰოდა, ჟურნალისტ ევგენი უმერენკოვის მთელი ეს დოკუმენტური იწილო-ბიწილო და ისტორიკოს სერგო მიქოიანის ქართველთმოძულეობითი წიაღსვლები სულ ამაო და ფუჭია, მაგრამ მათ თავიანთი საქმე მშვენივრად გააკეთეს. რუს (და ოს) მკითხველს კიდევ ერთი სატყუარა გადაუგდეს არასწორი და არაჯანსაღი განსჯისთვის (კავკასიის ეთნოპოლიტიკური ისტორიის ექსპერტთა მართებული დასკვნა ისეა მიჩქმალული, ისე სხვათა შორის არის ჩართული, რომ ბევრმა შეიძლება ვერც გაუსვას ხაზი).

ასეთი პუბლიკაციებიც უწყობს ხელს იმას, რომ საქართველოს მიმართ უსამართლობის ზეიმი გრძელდება!!!

ალეკო ასლანიშვილი

დასასრული, დასაწყისი იხილეთ „სრ“ №9, 13

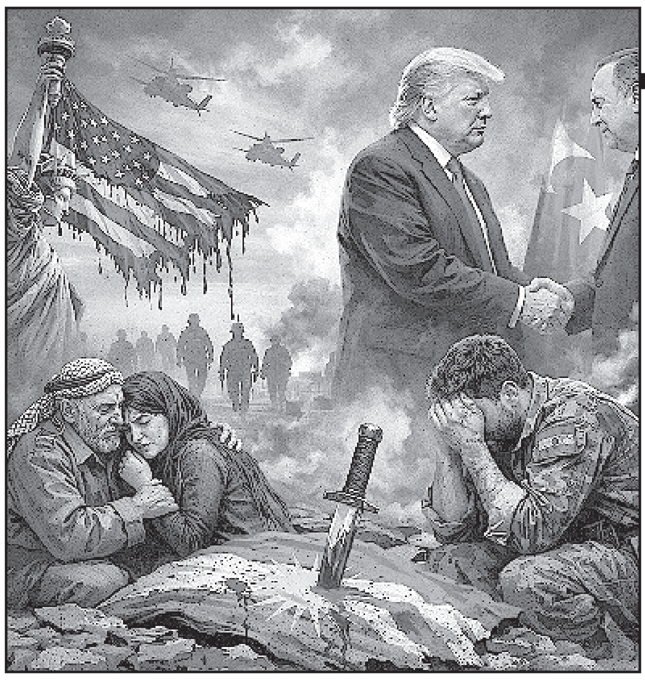

ამერიკა ქურთების დაცვაზე უარს ამბობს

ტრამპი ერდოღანს ეფერება...

სირიის ახალი პრეზიდენტი აჰმედ-ალ-შარაა ცდილობს, ძლიერი ხელით მართოს ქვეყანა. შარშან, მისი ბრძანებით, სამხედრო ძალებმა, ნელ-ნელა, მთელს ქვეყანაზე, დააწესეს კონტროლი. მრავალეთნიკური და მრავალკონფესიური სირია, სამოქალაქო ომის დროს, პატარ-პატარა სამთავროებად დაქუცმაცდა. ახლა, ალ-შარაას სურს, ქვეყანაში მმართველობის ერთი ძლიერი ვერტიკალი არსებობდეს. შარშან, ალ-შარაას სამხედრო ძალებმა ასადის დროს პრივილეგირებული ალავიტები შეავიწროვეს. შემდეგ, დრუზებზე გადავიდნენ. ახლა, როგორც ჩანს, ჩრდილო-აღმოსავლეთით მცხოვრები ქურთების დრო დადგა.

იანვრის შუა რიცხვებში, სამთავრობო სამხედრო ძალებმა ქურთების კონტროლქვეშ მყოფ ტერიტორიებს შეუტიეს. სირიელი ქურთების სამხედრო ძალებმა ცეცხლითვე უპასუხეს, მაგრამ, ჯერ-ჯერობით, სამთავრობო ძალები ჯობნის ქურთებისას. მათ, ქვეყნის ჩრდილოეთით, ქალაქ-ტაბქასა და სირიის უდიდეს კაშხალზე კონტროლი დაამყარეს. მოგვიანებით, თურქეთისა და ამერიკის ჩარევით, მხარეებმა ცეცხლი შეწყვიტეს და მოლაპარაკება დაიწყეს. სირიის პრეზიდენტის აჰმედ ალ-შარაას თქმით, მისთვის მიუღებელია, რომ ქურთული სამხედრო ძალები ქვეყნის მეოთხედს აკონტროლებს, მათ შორის, სირიის ძირითად ნავთობსაბადოებს. ასევე, ალ-შარაა ითხოვს, რომ ქურთების სამხედრო ძალები სირიის გაერთიანებულ არმიაში იყვნენ ინტეგრირებულნი.

ქურთები ცდილობენ, ავტონომია შეინარჩუნონ. თანახმა არიან, საბადოებზე კონტროლი მთავრობას გადასცენ, მაგრამ თავიანთი სამხედრო ძალების მთავრობის სამხედრო ძალებისადმი დაქვემდებარების წინააღმდეგი არიან, ამის მთავარი მიზეზი ალ-შარაას მიმართ უნდობლობაა. მოგეხსენებათ, აჰმედ ალ-შარაა და მისი სამხედრო ძალები თურქეთთან მჭიდრო კავშირშია. ფაქტობრივად, თურქეთი აკონტროლებს სირიას, რომელსაც ყოველთვის აწუხებდა ქურთების საკითხი. მას ეშინია, სირიაში ქურთულმა ავტონომიამ თურქეთის ქურთები ასეთივე ავტონომიის შესაქმნელად არ წაახალისოს. ამიტომ, თურქეთი და სირიის მთავრობა სირიის ქურთების დამორჩილებას ცდილობს.

დაპირისპირებულ მხარეთა მოლაპარაკებაში, ამერიკაც, კერძოდ, ამერიკის ელჩი თურქეთში, თომას ბარაკი ჩაერთო. ამერიკა ყოველთვის იყო ერაყისა და სირიის ქურთების მოკავშირე. ამერიკამ, როგორც ერაყის, ისე, სირიის ქურთების სამხედრო ძალები კარგად შეაიარაღა და გაწვრთნა, რომელიც სირიაში მყოფ ამერიკულ სამხედრო ძალებს გვერდით ედგა. ქურთების დახმარებით, ამერიკელებმა ისლამური სახელმწიფოს ძალები გაანადგურეს და ასადის რეჟიმი შეავიწროვეს, რითაც თურქეთი ძალიან უკმაყოფილო იყო. ზუსტად ბარაკ-ობამას პრეზიდენტობის დროს გაფუჭდა ურთიერთობა თურქეთსა და ამერიკას შორის. ამის საპირწონედ, ერდოღანმა პუტინთან დაახლოება დაიწყო. ტრამპის ახლანდელმა ადმინისტრაციამ ობამას პოლიტიკა შემოატრიალა და თურქეთთან მჭიდრო თანამშრომლობა დაიწყო. დონალდ ტრამპი არ მალავს, რომ სიმპათიით უყურებს ერდოღანს და მასთან მშვენიერი ურთიერთობა აქვს. ტრამპის გეგმით, ძლიერმა რეგიონულმა მოთამაშემ, თურქეთმა, ამ რეგიონზე პასუხისგებლობა უნდა აიღოს და მისი უდავო ლიდერი გახდეს. ასეც მოქმედებს ერდოღანი.

ამერიკის ელჩმა ქურთებისთვის ძალიან მტკივნეული სიტყვა წარმოთქვა: სირიის ქურთების სამხედრო ძალებმა თავიანთი რესურსი ამოწურეს. ისინი ისლამურ სახელმწიფოსთან ბრძოლაში ბასტიონს აღარ წარმოადგენენო. ამით ელჩმა თეთრი სახლის სურვილი დაადასტურა, რაც იმას ნიშნავს, რომ ამერიკა ქურთების დაცვაზე უარს ამბობს. ტრამპის ასეთმა პოლიტიკამ ამერიკელი დემოკრატებისგან დიდი კრიტიკა დაიმსახურა. მათი მიტოვება, ახლა, მორალურ მარცხზე მეტია.

ეს სერიოზული სტრატეგიული შეცდომა იქნება, ანუ, ჩვენი ვალდებულებების შეუსრულებლობა და ჩვენი ძირეული ინტერესების საბოლოო კოლაფსი, ასე განუცხადა ამერიკის პრესას კონგრესმენმა, დემოკრატიული პარტიის ერთ-ერთმა გავლენიანმა წევრმა.

ნუგზარ ბ.რუხაძე

POSTV

შეუძლია თუ არა ქუთაისს, პოპულარულ ტურისტულ მიმართულებად გადაიქცეს?!

„ნატურალური ღვინოები, ხანგრძლივი ქვეითი მარშრუტები და ისტორია: შეუძლია თუ არა ქუთაისს პოპულარულ ტურისტულ მიმართულებად გადაიქცეს?“ – ამ სათაურით არის გამოქვეყნებული ევროპული სამაუწყებლო კომპანიის **„ევრონიუსის“ (Euronews** – ოფისი საფრანგეთის ქალაქ ლიონში) ვებ-გვერდზე სტატია, რომელიც საქართველოში, კერძოდ, ქუთაისში ტურიზმის განვითარებას ეხება (ავტორი – **ქრეიგ საიერსი**).

გთავაზობთ პუბლიკაციის შინაარსს: euronews.

„ქუთაისი, რომელიც ბოლო ათწლეულში ავიაკომპანია Wizz Air-ის მგზავრებისათვის ერთგვარ გადამანაწილებელი კვანძის როლს ასრულებდა, დღეს უცხოელ მოგზაურებს კულტურით, ღვინით და დასავლეთ საქართველოს წარმტაცი პეიზაჟებით იზიდავს“, – აღნიშნულია ვრცელი სტატიის დასაწყისში, რომელშიც ავტორი საქართველოში ყოფნის შთაბეჭდილებებს აზიარებს.

„ქართული ტრადიციების სიღრმეში“

პუბლიკაციის ამ ნაწილში გადმოცემული და აღწერილია ქართული ეროვნული სპორტის სახეობის – ლელობურთის თამაში, რომელიც მართლმადიდებელი ეკლესიის ინიციატივით, აღდგომის დღეებში იმართება ხოლმე ქუთაისთან ახლოს მდებარე ორი სოფლის მცხოვრებთა მონაწილეობით.

ლელობურთის ისტორია მე–12 საუკუნიდან იწყება და რეგბის მიმართ ქართულ პასუხს წარმოადგენს, მთელი დღის განმავლობაში გრძელდება და მთავრდება მხოლოდ იმ მომენტში, როცა ბურთს ერთ-ერთი გუნდი მეორე სოფლის მდინარეში არ ჩააგდებს, ბოლოს კი ბურთს იმქვეყნად უდროოდ წასულთაგან ერთ-ერთის საფლავზე დებენ.

„ქუთაისის განაცხადი“

2016 წლიდან ქუთაისი LOUKOSTER WIZZ AIR-ის ჰაბი გახდა და ნელ-ნელა გადაიქცა საქართველოს ერთ–ერთ მთავარ საჰაერო კარიბჭედ. ერთი შეხედვით ქალაქი ვინმეს შეიძლება მხოლოდ ტრანზიტულ ქალაქად მოეჩვენოს, მაგრამ ბოლო დროს ქუთაისში ტურისტული ინფრასტრუქტურა აქტიურად ვითარდება.

საქართველომ გასულ წელს ტურისტთა რეკორდული რაოდენობა – 5,5 მილიონი უცხოელი მოგზაური მიიღო, რომელთაგან თითქმის ერთი მეოთხედი ქვეყანაში ქუთაისის აეროპორტით შევიდა, თუმცა ეს არ ნიშნავს იმას, რომ უცხოელი ტურისტების დიდი ნაწილი ქალაქში რჩება. სამწუხაროდ, თბილისის მიღმა, რეგიონებში არსებული სასტუმროების დატვირთვა 35%-ს არ აღემატება.

ავტორი ესაუბრება უცხოელ ბლოგერ ემილი ლაშს, რომელიც საქართველოში თავის ქმართან ერთად საკმაო ხანია ცხოვრობს და ქუთაისის აქტიური თაყვანისმცემელია. მისი აზრით, ქუთაისი ყოველთვის აძლევს უცხოელ მოგზაურს იმას, რასაც თბილისი აკლებს. **„ქუთაისი საცხოვრებლად ძალიან მოხერხებული და წყნარი ქალაქია“,** – ამბობს **ემილი, – თბილისელებთან ან ბათუმელებთან შედარებით, ქუთაისლები ერთმანეთთან ძალიან მეგობრულად ცხოვრობენ, აქ ყველა ერთმანეთს იცნობს, მათ შორის ნამდვილი ერთიანობის გრძნობა არსებობს“.**

ქუთაისელები დინჯი მოქალაქეები არიან, ამიტომ ქალაქში სიარული უფრო ფეხით არის მოხერხებული. ქუთაისში მოგზაურმა ბევრი რამ შეიძლება ნახოს: იუნესკოს მსოფლიო მემკვიდრეობის ძეგლთა სიაში შეტანილი ბაგრატის ტაძარი, ებრაული და კათოლიკური კვარტლები და „მწვანე ბაზარი“...

Natural wine, long hikes and history: Could Kutaisi be Georgia's next great travel destination?

„ქუთაისი მსოფლიოს ერთ–ერთი უძველესი ქალაქია, რომელიც განუწყვეტლივ ვითარდებოდა. ქუთაისს, შეიძლება ითქვას, უძირო ისტორია აქვს“, – ამბობს ემილი ლაში, – **ცოტამ თუ იცის, მაგალითად, ის, რომ ქართული პანკ-როკის სამშობლო სწორედ ქუთაისია“.**

ისევე როგორც მთელ საქართველოში, ღვინო და საჭმელი ქუთაისის სოციალური ცხოვრების ცენტრშია. როგორც ემილი აღნიშნავს, ღვინის ბარები Wild და Amber Wine ადგილობრივი შემოქმედებითი საზოგადოების საყვარელი ადგილებია. ქუთაისში უამრავი რესტორანი მუშაობს.

ქუთაისი – ტურიზმის ბაზა დასავლეთ საქართველოში

თავისი მდებარეობის გამო ქუთაისი რეგიონში მოგზაურობისათვის მშვენიერ და მოსახერხებელ ბაზას წარმოადგენს. „ქალაქი საავტომობილო და სარკინიგზო ტრანსპორტით საქართველოს ყველა კუთხეს უკავშირდება“, – აღნიშნავს **ემილი.**

მართლაცდა, სულ რაღაც რამდენიმე საათში ტურისტებს შეუძლიათ მოინახულონ სვანეთი, რომლის ერთ-ერთი მაღალმთიანი სოფელი უშგული იუნესკოს სიაშია შეტანილი, ასევე რაჭა, შავი ზღვის სანაპირო – პალმებიანი აჭარა და რეგიონის ცენტრი ბათუმი, ჩაის პლანტაციებიანი გურია და ცხარე საჭმელებით განთქმული სამეგრელო, თავისი მწვანე კანიონებით და მდიდარი კულტურული მემკვიდრეობით.

ქუთაისის სატრანსპორტო უპირატესობა არსად ისე არ იგრძნობა, როგორც სვანეთში– საქართველოს მაღალმთიან რეგიონში, რომელსაც ქვეყნის ყოფილი პრეზიდენტი მიხეილ სააკაშვილი კავკასიის შვეიცარიად გადაქცევას უპირებდა. შესაძლოა, შვეიცარიამდე სვანეთს ბევრი რამ უკლია, მაგრამ მას შემდეგ, რაც „მიშა“ საქართველოს ხელმძღვანელი აღარ არის, ბევრმა წყალმა ჩაიარა. ბოლო ათწლეულში სვანეთი სწრაფად განვითარდა – დღეს ადგილობრივი ტურისტული ინფრასტრუქტურა საკმაოდ მაღალი დონით არის წარმოდგენილი. როგორც ემილი აღნიშნავს, ქუთაისი მათთვის, ვინც სვანეთში მოგზაურობა გადაწყვიტა, საწყის საბაზო ცენტრს წარმოადგენს (პუბლიკაციაში ჩამოთვლილია სვანეთის ღირსშესანიშნაობები და სამთო-სათხილამურო ბაზები).

„იმერეთი – ევროპის ღვინის რეგიონი“

იმერეთის რეგიონი, სადაც ქუთაისი მდებარეობს, ევროპისათვის ღვინის მნიშვნელოვან რეგიონად შეიძლება იქცეს. ქუთაისიდან სამხრეთით, ქალაქური ცხოვრებიდან იმერეთის ვენახების თვალწარმტაც მოზაიკაში მოხვდებით.

მიუხედავად იმისა, რომ საქართველოს ყველაზე პოპულარულ ღვინის რეგიონად კახეთი რჩება, იმერეთი თანდათანობით სახელს იხვეჭს, თავისი ცქრიალა თეთრი ღვინოებით.

ტანინით მდიდარი და „მძიმე“ კახური ღვინოებისაგან განსხვავებით, იმერული ღვინოები მსუბუქია და გამამხნევებელი. ეს განსხვავება განპირობებულია რეგიონის ნოტიო კლიმატით, კირქვიანი ნიადაგებით და იმ მცირე თიხის ჭურჭლით, რომლებშიც ღვინოს ამზადებენ–კახეთში ასეთ ჭურჭელს ქვევრი ჰქვია და ისინი უფრო დიდები არიან, ვიდრე იმერულები, რომლებსაც ჭურს უწოდებენ.

იმერეთში მეღვინეობა მნიშვნელოვანწილად ოჯახურ წარმოებად რჩება და კომერციულ–სამრეწველო სახე იმდენად არ აქვს, როგორც ეს კახეთში შეიმჩნევა. იმერლები სტუმრებს ხშირად მასპინძლობენ ღიად, ეზოში – გულუხვად და პატივისცემით, ანუ ქართულ-ტრადიციულად, თავიანთი ცნობილი ხაჭაპურის იმერული შესრულებით.

„ზაიას მარანი“ იმერეთში ყველამ იცის, აქ ხშირად შეიძლება ნახოთ ტურისტები აშშ-დან და ავსტრალიიდანაც კი. „ღვინო ქართველისათვის ცხოვრების ნაწილს წარმოადგენს, ის მხოლოდ სასმელი არ არის“, – ამბობს ზაია აბულაძე, რომელიც ოჯახური მარანის „ზაიას ღვინოების“ მფლობელია, ბაღდათში, ქუთაისიდან 20 წუთის სავალზე, – „პატარა ღვინის მარანი თითქმის ყველა იმერელის ოჯახშია“.

„საქართველოს დასავლეთ ნაწილს – იმერეთს – თავისი ხიბლი აქვს – მწვანე ლანდშაფტები, ცხოვრების მშვიდი რიტმი, შესანიშნავი საჭმელები და სასიამოვნო ღვინოები“, – აღნიშნავს **მაია აბულაძე, – ბოლო დროს უცხოელი სტუმრები მომრავლდა, მაგრამ მაინც არასაკმარისია, რადგან იმერეთის პოტენციალი უფრო მეტია“.**

შესაძლოა ქუთაისი ახლო მომავალში ტურისტებით სავსე გახდეს, მაგრამ ის სტუმრებისთვის, თავისი ცნობილი რიონით, ქუთაისელებისათვის საყვარელი მდინარით, დღესაც საოცარ ქალაქს წარმოადგენს და ასეთად დარჩება მნახველისათვის“, – ნათქვამია პუბლიკაციაში.

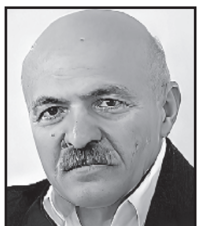

მოამზადა
სიმონ კილაძემ

ევროპის გადარჩენის ახალი დოქტრინა

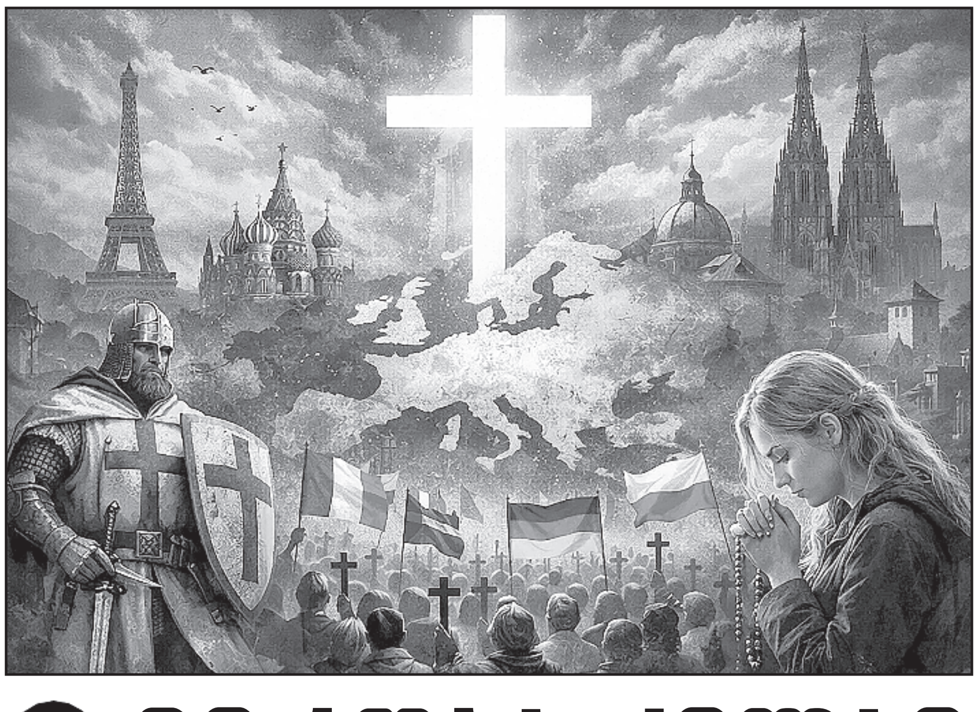

! ევროპა კვლავ ქრისტიანული უნდა გახდეს!

ქრისტიანები საზოგადოებრივ ცხოვრებაში უნდა დაბრუნდნენ, როგორც მთავარი მოქმედი პირები – ხელოვანები, მშობლები, მასწავლებლები, კანონმდებლები – რომლებიც არა მხოლოდ სიტყვით, არამედ ქმედებით წარმოაჩენენ ქრისტიანული ხედვის სათნოებას.

ნათლისღების დღესასწაულზე პაპმა ლეო XIV-მ წმინდა წირვა აღავლინა და წმინდა პეტრეს ბაზილიკის კარი დახურა, რითაც ოფიციალურად დაასრულა 2025 წლის „იმედის საიუბილეო წელი“.

მართალია, განახლების ამ პერიოდის აღმნიშვნელი ფიზიკური კარი დაიხურა, მაგრამ ეკლესიის გზავნილი უცვლელია – **იმედის გზა სამუდამოდ ღია რჩება.** თავის ქადაგებაში პონტიფიკოსმა ქრისტიანული ცივილიზაციის განახლებისკენ მოგვიწოდა, კერძოდ, მოგვების მაგალითის მიბაძვით. მან განაცხადა: **„თუ ჩვენს ეკლესიებს ძეგლებად არ ვაქცევთ, თუ ჩვენი თემები სახლებად იქცევა და თუ გაერთიანებულნი წინ აღვუდგებით ძალაუფლების მქონეთა მლიქვნელობასა და ცდუნებას, მაშინ ჩვენ ვიქნებით ახალი განთიადის თაობა“.**

ეს „ახალი განთიადი“ ცივილიზაციური ჭეშმარიტების ხელახალი გაღვიძებისკენ მოგვიწოდებს: ქრისტეს შობიდან მოყოლებული, ევროპა ქრისტიანულმა რწმენამ ჩამოაყალიბა. დაარსების დღიდან ეკლესია ქმნიდა სტრუქტურებს, რომლებიც გადასცემდნენ რწმენას, აყალიბებდნენ სინდისს, ანათლებდნენ ხალხს და აწესრიგებდნენ საზოგადოებას. როგორც საერო, ისე სასულიერო ინსტიტუტები სწორედ ამ საფუძვლიდან წარმოიშვა, რამაც ევროპას მისცა კანონის უნიკალური აღქმა, ასევე – ადამიანის ღირსების, ავტორიტეტისა და თავისუფლების უმაღლესი გაგება. ამ ფუნდამენტის გამოცლის შემთხვევაში, ევროპა მეხსიერების პრობლემის მქონე ადმინისტრაციულ ზონად გადაიქცევა.

სწორედ ეს „მეხსიერების დაკარგვა“ ხსნის ევროპის ამჟამინდელი დეზორიენტაციის დიდ ნაწილს. შესაძლოა, სწორედ ამიტომ დაიმსახურა მთელი კონტინენტის ოვაციები იტალიის პრემიერ-მინისტრის **ჯორჯია მელონის** გამოსვლამ გასულ წელს რიმინის შეხვედრაზე. მან თქვა:

„ამ შესაძლებლობის გამოყენებას მხოლოდ მაშინ შევძლებთ, თუ ევროკავშირი საკუთარ სულსა და ფესვებს (როგორც კულტურულს, ისე რელიგიურს) ხელახლა აღმოაჩენს. უბრალოდ იმიტომ, რომ თქვენ ვერ განსაზღვრავთ თქვენს როლს მსოფლიოში და მისიას ისტორიაში, თუ არ იცით, ვინ ხართ“.

ოკეანის გაღმიდანაც მსგავსი რიტორიკა ისმის. აშშ-ის ვიცე-პრეზიდენტმა **ჯ.დ. ვენსმა** მიუნხენის უსაფრთხოების კონფერენციაზე ევროპელ აუდიტორიას ჰკითხა, თუ რისთვის იცავენ ისინი თავს. არა მხოლოდ „ვისგან“ ან „რისგან“, არამედ: **„რა არის ის პოზიტიური ხედვა, რომელიც შთააგონებს ამ საერთო უსაფრთხოების პაქტს და რომელსაც ყველა ჩვენგანი ასე მნიშვნელოვნად მიიჩნევს?“**

როგორც **ჰილეარ ბელოკმა** განაცხადა: **„რწმენა ევროპაა და ევროპა რწმენაა“.** თუ ბელოკი მართალი იყო, მაშინ ევროპის კრიზისები ვერ გადაიჭრება მხოლოდ იმ დონეზე, რამაც ისინი წარმოშვა. ამის ნაცვლად, საჭიროა იმ რწმენის პროაქტიული აღდგენა, რომელმაც თავის დროზე კონტინენტი დიადი გახადა.

აქედან გამომდინარე, კითხვა გარდაუვალი ხდება:

რა არის საჭირო ევროპის ხელახლა გასაქრისტიანებლად?

პირველ რიგში და რაც ყველაზე ფუნდამენტურია: ევროპელმა მორწმუნეებმა უნდა გააცნობიერონ, რას წარმოადგენს ქრისტიანობა და რას უპირისპირდება ის. ქრისტიანობა რეალობის შესახებ ჭეშმარიტების მტკიცებაა, ხოლო ჭეშმარიტება, თავისი ბუნებით, ექსკლუზიური და ოპოზიციურია. ადამიანის პიროვნების, თავისუფლებისა და სიკეთის ერთი კონკრეტული ხედვის დადასტურება აუცილებლად ნიშნავს სხვების უარყოფას.

დღეს ქრისტიანობის გადარჩენას ორი ყველაზე დამღუპველი ერესი ემუქრება: **აგრესიული მემარცხენეობა**, რომელიც საერთოდ უარყოფს ბუნებას, იერარქიასა და ტრანსცენდენტურს; და **პოლიტიკური ისლამი** – მსოფლმხედველობა, რომელიც არ იზიარებს ღმერთის, ადამიანის ან თავისუფლების ქრისტიანულ გაგებას და არც მათ მიმართ იჩენს ტოლერანტობას, ვინც ამ ღირებულებებს იზიარებს.

ქრისტიანებს მოეთხოვებათ, უყვარდეთ მოყვასი გამონაკლისის გარეშე, მაგრამ იმის მტკიცება, რომ ღირებულებათა ყველა სისტემა თანაბრად თავსებადია ქრისტიანობასთან, არც პატიოსანია და არც მდგრადი. ლონდონში, პარიზში, ბრიუსელში, ვენასა და სხვა ქალაქებში მცხოვრები მკვიდრი ევროპელები მთავარი მოწმეები არიან იმისა, რასაც **გად საადი** „სუიციდურ თანაგრძნობას“ უწოდებდა – ეს არის პარალელური საზოგადოებები, რომელთა პრაქტიკა და კანონები სრულიად ეწინააღმდეგება ევროპულ ქრისტიანულ ღირებულებებს. ქრისტიანობის ჭეშმარიტად ოპოზიციური ბუნება არ უნდა გამოვლინდეს ანტაგონისტური ფორმით, თუმცა განახლება მოითხოვს გამბედაობას – დაადასტურო ის, რაც კარგია და სახელი დაარქვა იმას, რაც დამანგრეველია.

მეორე: მორწმუნეებმა უნდა გამოიყენონ „შემოქმედებითი უმცირესობის“ სული და ძალა. პაპმა ბენედიქტე XVI-მ ჩვენი ეპოქისთვის გადამწყვეტი ხედვა შემოგვთავაზა, როდესაც ქრისტიანებს მოუწოდა, გამხდარიყვნენ „შემოქმედებითი უმცირესობა“. ამქვეყნიური თავდასხმების წინაშე ქრისტიანებს სამი გზა აქვთ: მიიღონ ისინი უკრიტიკოდ, უკმაყოფილოდ გაერიდონ მათ, ან ჩაერთონ კრიტიკულად და შემოქმედებითად. მხოლოდ ეს უკანასკნელია სერიოზული გამოსავალი რწმენისა და ცივილიზაციის შესანარჩუნებლად.

კრიტიკული ჩართულობა ადამიანისა და ღმერთის განსხვავებული ხედვის თამამად გამოცხადებას გულისხმობს. ევროპის ხელახლა გაქრისტიანებისთვის, მორწმუნეები საზოგადოებრივ ცხოვრებაში უნდა დაბრუნდნენ როგორც პროტაგონისტები – ხელოვანები, მშობლები, მასწავლებლები, კანონმდებლები – რომლებიც მხოლოდ საუბრის ნაცვლად, საქმით აჩვენებენ ქრისტიანული ხედვის სრულყოფილებას. მათ ასევე უნდა მიიღონ გაურკვევლობისა და ტანჯვის რეალობა. როგორც პაპმა ლეო XIV-მ ნათლისღების ქადაგებისას განაცხადა, მოგვების მსგავსად, **მათ უნდა „იგრძნონ გარეთ გასვლისა და ძიების აუცილებლობა, მიიღონ მოგზაურობასთან დაკავშირებული რისკები“,** თუნდაც ისეთ სამყაროში, რომელიც ხშირად „უსიამოვნო და საშიშია“. ვინაიდან ქრისტიანობა თავად სტრუქტურირებულია რწმენის (ქრისტეს პიროვნების) და არა საზღვრების გარშემო, ქრისტიანული ევროპის მომავალი ცალსახად დამოკიდებულია მისი ხალხის რწმენით ცხოვრებაზე.

მესამე: ქრისტიანებმა სეკულარული საზოგადოება მისსავე პირობებით უნდა ჩართონ დიალოგში, განსაკუთრებით საჯარო პოლიტიკის სფეროში, სადაც გონიერებაზე აპელირება დებატების მიღებულ ვალუტად რჩება.

ქრისტიანობა არ ეწინააღმდეგება გონიერების კანონებს; პირიქით, ის მოიცავს და ამაღლებს მას. მაგრამ ჰიპერსეკულარულ დასავლეთ ევროპაში არსებობს ალერგიული რეაქცია საჯარო სივრცეში რწმენის შეტანის მიმართ, განსაკუთრებით პოლიტიკის განსაზღვრისას. სამწუხაროდ, ეს ზიზღი ინსტიტუციონალიზებულია – რაც გამოიხატა 2004 წელს ევროკავშირის კონსტიტუციის 70 000-სიტყვიან ტექსტში ქრისტიანობის განზრახ არხსენებით. შედეგად, დასავლეთ ევროპის დიდ ნაწილში პოლიტიკურ ლიდერებს, ფაქტობრივად, ეკრძალებათ რწმენაზე დაფუძნებული არგუმენტების მოყვანა სერიოზული კარიერული ზიანის გარეშე.

სწორედ ამიტომ, პოლიტიკის შემქმნელებმა სტრატეგიულად და დამაჯერებლად უნდა აღადგინონ პაპ იოანე პავლე II-ის პრინციპი: **მზადყოფნა, შეხვდე სამყაროს მისსავე გარდასაქმნელად.** პრაქტიკაში, ეს მოითხოვს ქრისტიანული პოლიტიკური პოზიციების გამოხატვას არა დოქტრინული ციტატებით, არამედ გონიერებაზე, ბუნებრივ სამართალსა და ობიექტურ ადამიანურ სიკეთეებზე დაფუძნებული არგუმენტებით. განმანათლებლობის შემდგომი ეპოქის რაციონალიზმის პირობებში, ეს მიდგომა მორალურ პრეტენზიებს სეკულარული აუდიტორიისთვის გასაგებ ენაზე თარგმნის.

მაგალითად, სიცოცხლისა და ოჯახის მხარდამჭერი ქრისტიანული პოლიტიკა მხოლოდ თეოლოგიურ რწმენას არ ეფუძნება. ის ორიენტირებულია სოციალურ უწყვეტობაზე და იცავს საზოგადოებებს დემოგრაფიული კოლაფსისა და თვითგანადგურებისგან – შედეგი, რომელიც ობიექტურად საზიანოა ნებისმიერი ადამიანისთვის, რელიგიური მრწამსის მიუხედავად. როდესაც ეს არგუმენტები ნათლად არის ჩამოყალიბებული, ისინი ეყრდნობა ადამიანური კეთილდღეობის დაკვირვებად შედეგებს და რაციონალურ შეფასებას.

ამიტომ, ქრისტიანმა პოლიტიკოსებმა უნდა შეძლონ სეკულარული აუდიტორიის დარწმუნება იმაში, რომ ისეთი პოლიტიკა, როგორიცაა აბორტი და ევთანაზია, ძირს უთხრის ადამიანის სიცოცხლის პატივისცემას, ასუსტებს ოჯახს და საბოლოოდ იწვევს საზოგადოების დესტაბილიზაციას. ამგვარად, სიცოცხლის დაცვა არ არის საჯარო სივრცეში თავსმოხვეული რელიგიური დოგმა, არამედ რაციონალური არგუმენტია საზოგადოების გადარჩენისთვის.

მნიშვნელოვანია, რომ ამ სტრატეგიამ არ უგულებელყოს პირადი მაგალითის აუცილებლობა. ქრისტიანი ლიდერები უნდა ცხოვრობდნენ იმ ჭეშმარიტებების შესაბამისად, რომლებსაც იცავენ. სწორად გაგებული გონება ჰარმონიაშია ტრანსცენდენტულ წესრიგთან. ევროპელი ლიდერები და ქრისტიანი წმინდანები არიან დასტური იმისა, თუ რატომ ვიცით ეს, და ახლა ჩვენ ეს თავიდან უნდა ვისწავლოთ.

მეოთხე: ქრისტიანმა მორწმუნეებმა და ეკლესიის ლიდერებმა მიზანმიმართულად უნდა იმუშაონ თანამოქალაქეების არა მხოლოდ გონების, არამედ გულის მოსაგებად.

მხოლოდ გონება არასდროს იქნება საკმარისი ცივილიზაციის შესანარჩუნებლად. საზოგადოებებს საბოლოოდ ის ამოძრავებთ, რასაც პატივს სცემენ, რაც უყვართ და რისთვისაც მზად არიან მოკვდნენ. როგორც **ჯორჯ ვაიგელი** აღნიშნავს:

„ისტორიას მართავს ის, რასაც ადამიანები პატივს სცემენ, აფასებენ და ეთაყვანებიან; ის, რასაც საზოგადოებები ჭეშმარიტად და კეთილშობილად მიიჩნევენ; ის გამოხატულებები, რომლებსაც ისინი აძლევენ ამ რწმენას ენაში, ლიტერატურასა და ხელოვნებაში; ის, რაზეც ინდივიდები და საზოგადოებები მზად არიან თავიანთი სიცოცხლე დადონ“.

შესაბამისად, ევროპის განახლების ნებისმიერი მცდელობა უნდა ითვალისწინებდეს რწმენის კულტურულ და ემოციურ ასპექტებსაც, რაც განსაკუთრებულ პასუხისმგებლობას აკისრებს სასულიერო ლიდერებს.

ეს გულისხმობს ქრისტიანული ცხოვრების უფრო მომთხოვნი აღქმის დაბრუნებას. ჯვრის ტვირთვა რწმენის ცენტრალური ნაწილია, ისევე როგორც მადლიერება მათ მიმართ, ვინც ააშენა და დაიცვა ეს ცივილიზაცია. თანამედროვე ევროპის ერთგულ კათოლიკურ თემებში (მაგალითად, საფრანგეთის აკადემიაში), ღვთისა და სამშობლოს სიყვარული არ განიხილება როგორც კონკურენტი, არამედ როგორც ურთიერთგამაძლიერებელი ერთგულება. ქრისტიანული პატრიოტიზმი შეიძლება ევანგელიზაციის ძლიერ საფუძვლად იქცეს. როგორც პაპმა პიუს XII-მ დაადასტურა, ეკლესიის უნივერსალური ბუნება არ ეწინააღმდეგება „ტრადიციების ან სამშობლოს დიდების სიყვარულს“.

მეოცე საუკუნეში **ფულტონ შინი** გვაფრთხილებდა, რომ ახალგაზრდები არ დაკმაყოფილდებოდნენ ტექნოკრატიული, რბილი ლიბერალიზმით. ადამიანებს სწყურიათ აზრიანი, მიზანმიმართული ცხოვრება. როდესაც ეკლესია ვერ ახერხებს რწმენის დამაჯერებელი ხედვის შეთავაზებას, ეს შიმშილი არ ქრება – ის სხვა მიმართულებით მიდის. ისტორია გვიჩვენებს, რომ სულიერი ვაკუუმი შეიძლება შეივსოს ან მორალურად მართებული მოძრაობებით, ან – მონსტრული იდეოლოგიებით, როგორც ეს ევროპის ყველაზე ბნელ ათწლეულებში მოხდა.

მე-20 საუკუნის ევროპული ტრაგედიების ფონზე, გამამხნევებელია გვახსოვდეს, რომ რწმენის სამშობლომ ამაზე უარესიც გადაიტანა. ის არასდროს ყოფილა იმდენად დაზარალებული, რომ ვერ შეძლო რწმენისა და გამბედაობის მქონე დიდი მეომრების წარმოჩენა. ქრისტიანულმა ევროპამ გადაიტანა დევნა, მონარქიების დაცემა, ოსმალეთის შემოსევები, რელიგიური ომები და ჰოლოკოსტი. ის ამ კრიზისსაც გადაიტანს, თუ გაიხსენებს, ვინ არის სინამდვილეში.

ევროპის ხელახალი გაქრისტიანება არ ნიშნავს ისტორიის უკან გადახვევას ან თეოკრატიის დამყარებას. კონტინენტი ხელახლა უნდა დაეფუძნოს იმ ინკარნაციულ მოვლენას, რომელმაც მას სიცოცხლე მისცა. ქრისტიანული ევროპის ერთ-ერთი ყველაზე დიდი ძალა დღეს მისი ერთგული თემების – სასულიერო და საერო პირების – გამძლეობაა, რომლებიც ყოველდღე ლოცულობენ თავიანთი სამშობლოს მომავლისთვის.

ლოცვა ყოველთვის იყო ევროპის უდიდესი იარაღი. თუ ევროპა ამჟამინდელ კრიზისს გადაურჩება, ეს მოხდება იმიტომ, რომ მან კიდევ ერთხელ აირჩია, ირწმუნოს თავისი დიდი წარსული.

წყარო: **THE EUROPEAN CONSERVATIVE**

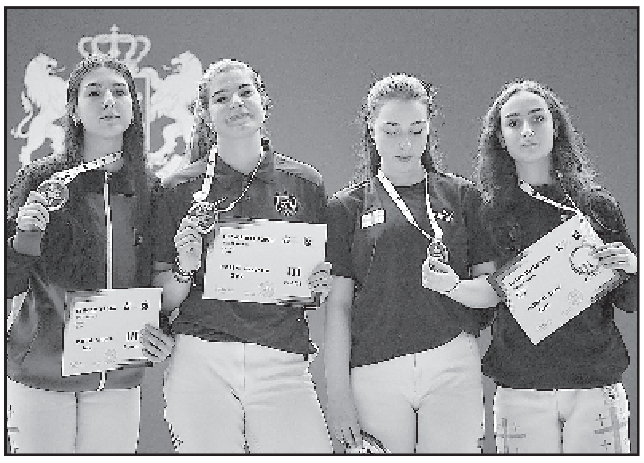

ბრინჯაოს ჩვენია

თბილისი ახალგაზრდებს შორის ხმლით ფარიკაობის მსოფლიოს თასს მასპინძლობს, სადაც ინდივიდუალურ ტურნირში ალექსანდრა კუვაევას ტრიუმფის შემდეგ გუნდურ ასპარეზობაში ბრინჯაოს მედალი მოიპოვა მოფარიკავე გოგონათა ახალგაზრდულმა ნაკრებმა ალექსანდრა კუვაევას, ანასტასია ასათიანის, ანასტასია ცანავასა და თამარ კვინიკაძის შემადგენლობით.

საქართველოს ნაკრებმა რუმინეთის, ჩინეთისა და საფრანგეთის ნაკრებები დაამარცხა.

ახლა მაინც...

ანტიკური ტრადიციის მიხედვით, ოლიმპიური თამაშების პერიოდში სამშვიდობო ზავი იდებოდა და ომები ჩერდებოდა. გაერო და იტალია – 2026 წლის ზამთრის XXV ოლიმპიური თამაშების მასპინძელი ქვეყანა მსოფლიოში მიმდინარე ომების თუ კონფლიქტების მონაწილეებს ასპარეზობებისას ძველი ტრადიციის გახსენებისკენ და იარაღის დაყრისკენ მოუწოდებენ.

ამგვარმა მოწოდებამ, რომელიც ეყრდნობა ძველბერძნულ ტრადიციას – „ეკეჰეირიას“, ანუ ოლიმპიურ ზავს, გაიჟღერა თამაშების დაწყებამდე რამდენიმე დღით ადრე.

სამშვიდობო ზავს საფუძველი ჩაეყარა ჩვენს წელთაღრიცხვამდე 776 წელს, თანამედროვე სამყაროში კი ის 1994 წლის ლილეჰამერის ზამთრის თამაშებზე აღორძინეს.

2025 წლის ნოემბერში, იტალიის ინიციატივით, გაეროში ოლიმპიური თამაშების დროს ცეცხლის შეწყვეტის რეზოლუცია მიიღეს. მილანი-კორტინას ოლიმპიური თამაშები საზეიმოდ გაიხსნება 6 თებერვალს.

დავლაძის დავლური

სოფიაში გამართულ ძიუდოისტთა ევროპის ღია პირველობაზე ნიკოლოზ დავლაძემ ბრინჯაოს მედალი მოიპოვა.

90 კგ წონით კატეგორიაში მან მონტენეგროელი ლაზარ კუპიჩი, ავსტრიელი საიფ-ისლამ ისლამჰანოვი და ხორვატი იოსიპ ბულიჩი დაამარცხა. ნახევარფინალში ბერძენ ათანასიოს მილონელისთან მარცხი განიცადა, მაგრამ ბრინჯაოსთვის ბრძოლაში ბულგარელ ანტონ დიმიტროვს აჯობა.

საქართველომ, რომელიც გადახალისებული შემადგენლობით გამოვიდა, ევროპის ღია პირველობა ერთი მედლით დაასრულა.

სასარგებლო მოთელვა

საქართველოს 20-წლამდელთა ნაკრები მსოფლიო რაგბის ახალგაზრდული ჩემპიონატის ორგზის გამარჯვებულ, მოქმედ ჩემპიონ სამხრეთ აფრიკასთან თებერვლის მიწურულს ორ ტესტ-მატჩს გამართავს.

თავდაპირველი ინფორმაციით ორივე შეხვედრა თბილისში, „ლელო არენაზე„ უნდა გამართულიყო, თუმცა დიდი 10-ის განახლების ერთი კვირით გადაწევის შემდეგ, ცვლილებები განხორციელდა.

22 თებერვალს, მთავარი მწვრთნელის პოსტზე **ვიტო კოლელიშვილის** სადებიუტო თამაშში, საქართველოს 20-წლამდელთა ნაკრები სამხრეთ აფრიკელ თანატოლებს რუსთავში, „ხარები არენაზე„ დაუხვდება, ხოლო 27 თებერვალს თბილისში, „ლელო არენაზე„ შეერკინება. ორივე თამაში 15 საათზე დაიწყება.

შეგახსენებთ, რომ სამხრეთ აფრიკის 20-წლამდელთა ნაკრები საქართველოს შარშან თებერვალშიც სტუმრობდა და მაშინ მეტოქემ სერიის ორივე შეხვედრა მოიგო – 38:29 და 27:12.

გუნდები 2026 წლის მსოფლიო რაგბის ახალგაზრდული ჩემპიონატისთვის ემზადებიან, რომელსაც საქართველო (თბილისი და ქუთაისი) 27 ივნისიდან 18 ივლისის ჩათვლით უმასპინძლებს.

საგულისხმო შეფასება

NBA-ში მორიგი კარგი მატჩი ჩაატარა სანდრო მამუკელაშვილმა, ხოლო მისმა „ტორონტო რეპტორსმა“ დაძაბულ ბრძოლაში „იუტა ჯაზი“ 107:100 დაამარცხა.

სანდრო მამუკელაშვილმა შეხვედრა სათადარიგოთა სკამიდან დაიწყო და პარკეტზე 30:21 წუთი გაატარა, რა დროშიც ქართველმა 20 ქულას, 6 მოხსნას და 1 ჩაჭრას მოუყარა თავი. სანდრომ ორიდან ორი ორქულიანი, შვიდიდან ოთხი სამქულიანი და ოთხიდან ოთხი საჯარიმო გამოიყენა ზუსტად.

მატჩის დასრულების შემდეგ „ტორონტოს“ მთავარმა მწვრთნელმა **დარკო რაიკოვიჩმა** პრესკონფერენცია გამართა, სადაც ჟურნალისტებმა კითხვა მამუკელაშვილზეც დაუსვეს:

„პირველ რიგში მიხარია, რომ სანდროს გვარს ასე კარგად გამოთქვამთ. ვიცი, რომ ამ საკითხზე ბევრი გაქვთ ნამუშევარი. რაც შეეხება მის თამაშს,მან დღეს კიდევ ერთი შესანიშნავი მატჩი ჩაატარა, ის არის ბიჭი, რომელიც პარკეტზე ყოველთვის თავდაჯერებულია. ის გუნდისგან დიდ სითბოსა და სიყვარულს გრძნობს და ეს ფაქტი გარდამტეხ როლს თამაშობს. სანდრო ამ ეტაპზე სრულყოფილი მოთამაშე ნამდვილად არ არის, მაგრამ ის ყოველდღიურად ძალიან ბევრს მუშაობს და უშუალოდ თამაშში მისი მოძრაობა დიდ პლუსებს გვაძლევს“, – განაცხადა რაიკოვიჩმა.

„ტორონტო რეპტორსი“ 30 მოგებითა და 21 მარცხით აღმოსავლეთ კონფერენციაში მე-5 ადგილზე იმყოფება, ხოლო მომდევნო მატჩს 5 თებერვალს „მინესოტას“ წინააღმდეგ გამართავს.

ვიწყებთ მეგობრებით

საქართველოს ეროვნული საფეხბურთო ნაკრები 2026 წელს ორი საერთაშორისო ამხანაგური მატჩით დაიწყებს. სანაკრებო პაუზის ფარგლებში ჩვენი გუნდი 26 მარტს, თბილისში, ისრაელის ეროვნულ ნაკრებს უმასპინძლებს.

როგორც ცნობილი ხდება, აღნიშნული ბრძოლა „მიხეილ მესხის“ სახელობის სტადიონზე გაიმართება და სტარტს 21 საათზე აიღებს.

29 მარტს, **ვილი სანიოლის** გუნდი ლიეტუვის ნაკრებს სტუმრად კაუნასში დაუპირისპირდება. მარტის ამხანაგური მატჩები 2026/27 წლების უეფას ერთა ლიგის მოსამზადებელი ეტაპის ნაწილია. ტურნირი სექტემბერში დაიწყება.

ჩვენი გუნდი უეფას ერთა ლიგის B ლიგაში იასპარეზებს და მის მეტოქეთა ვინაობა 12 თებერვალს, ბრიუსელში დაგეგმილ წილისყრაზე გახდება ცნობილი.

სპექტაკლის შემდეგ

ავსტრალიის ღია პირველობის დაუვიწყარი ფინალის შემდეგ კარლოს ალკარასმა და ნოვაკ ჯოკოვიჩმა კომენტარი გააკეთეს.

მათ კომპლიმენტები არ დაიშურეს და ერთმანეთი შეაქეს.

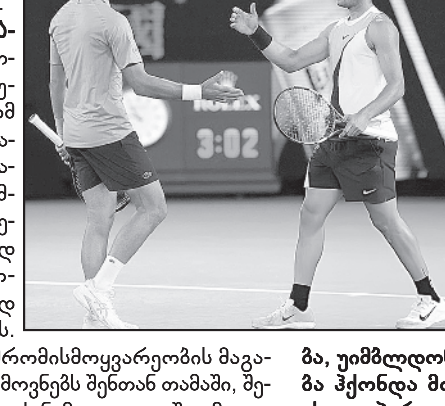

კარლოს ალკარასი: „ნოვაკი აპლოდისმენტებს იმსახურებს. შენ თქვი, რომ საოცარ რაღაცებს ვაკეთებ, მაგრამ ის, რასაც შენ აკეთებ, ნამდვილად შთამაგონებელია არა მხოლოდ ჩოგბურთელებისთვის, არამედ ზოგადად სპორტსმენებისთვის. ყოველდღიურად შრომისმოყვარეობის მაგალითს იძლევი. მსიამოვნებს შენთან თამაში, შენი მატჩების ყურება, ეს ნამდვილად შთამაგონებელია. მადლობა ჩემს გუნდს, ვაფასებ თქვენს მხარდაჭერას. მადლიერი ვარ თითოეული თქვენგანის, ეს თქვენი თასიცაა“.

ნოვაკ ჯოკოვიჩი: „გილოცავ, კარლოს, საოცარი ტურნირი ჩაატარე. ვულოცავ შენს მწვრთნელს, ოჯახს და გუნდს. ისტორიულ, ლეგენდარულ რაღაცას აკეთებ. გისურვებ წარმატებებს მომავალ კარიერაში. ძალიან ახალგაზრდა ხარ, ჯერ კიდევ ბევრი დრო გაქვს, ისევე როგორც მე (იღიმის - **რედ**). დარწმუნებული ვარ, მომდევნო 10 წლის განმავლობაში ერთმანეთს ბევრჯერ შევხვდებით. ეს შესანიშნავი მოგზაურობა იყო: ყველანი მიყვარხართ„.

შეგახსენებთ, რომ 22 წლის კარლოს ალკარასმა დიდი სლემის ტიტულები შეკრა: აქამდე მას ორ-ორჯერ საფრანგეთის ღია პირველობა, უიმბლდონი და ამერიკის ღია პირველობა ჰქონდა მოგებული, ხოლო ავსტრალიის ღია პირველობაზე ფინალშიც არ იყო ნამყოფი. თუმცა, ამ სლემის მოგებაც შეძლო, ნოვაკ ჯოკოვიჩს კი კარიერაში 10-ჯერ მოუგია ავსტრალიის ღია პირველობა.

ვარსკვლავების 17 გაელვება

წიგნში, რომელშიც თავმოყრილია ჩვენი ხელოვნებისა და სპორტის სასიქადულო მოღვაწეებთან ჩაწერილი ინტერვიუები, ცნობილ ჟურნალისტს არჩილ ბეჟანიშვილს ეკუთვნის და ლამაზი სათაურით – „ვარსკვლავები არ ქრებიან!“ უკვე მემუარული სტილის მოყვარულთა ბიბლიოთეკის შემადგენელი ნაწილი გახდა.

წიგნი 17 ინტერვიუსა და ესეს აერთიანებს, ეს მხოლოდ ნაწილია ჩვენი კოლეგის ჟურნალისტური შემოქმედებისა, მაგრამ როგორც წიგნის რედაქტორი და მკითხველისადმი მისი წარმდგენი ბიძინა მაყაშვილი გვიხსნის, თავად ავტორის გადაწყვეტილება ყოფილა კრებულის შედგენისას რამდენიმე კრიტერიუმით ესარგებლა. **„პირველი კრიტერიუმი არის დრო – ამ წიგნში შესული ყველა ინტერვიუ აღებულია 21-ე საუკუნეში, მაგრამ ინტერვიუების გმირებმა სრულყოფილებას და აქედან გამომდინარე, ფართო საზოგადოებრივ აღიარებას უკვე მე-20 საუკუნეში მიაღწიეს. ამიტომ ამ წიგნს ჩემთვის, ასე ვთქვათ, შინაურული სახელი დავარქვი – „მე-20 საუკუნის გმირები 21-ე საუკუნეში“.**

რაც შეეხება მეორე კრიტერიუმს, ეს გახლავთ **აპოლიტიკურობა**, ანუ პოლიტიკის სრული არარსებობა ავტორის ინტერვიუებში. არავითარი რეაქცია მიმდინარე მოვლენებზე – მხოლოდ ხელოვნება, კულტურა და სპორტი.

ამ წიგნში შესული ყველა ინტერვიუ გათვლილი იყო უცხოელ მკითხველზე. ინტერვიუების დიდი ნაწილი ყოფილ საბჭოეთის ბეჭდურ მედიებში იბეჭდებოდა, გარდა მცირედი გამონაკლისისა, რომლებმაც უცხოურ პრესაშიც დაიმკვიდრა ადგილი. ეს ბუნებრივიც არის – იყო დრო, როცა ამ წიგნის გმირები ისევე მიღებული და დაფასებული იყვნენ ყოფილ საბჭოეთში, როგორც მათ სამშობლოში – საქართველოში.

კრებულის გმირები გახლავან რობერტ სტურუა, სოფიკო ჭიაურელი, ნანი ბრეგვაძე, რეზო ჩხეიძე, რეზო გაბრიაძე, კახა კალაძე, ნინო ანანიაშვილი, ვიქტორ სანეევი, კახი კავსაძე, ბუბა კიკაბიძე, კოტე მახარაძე, ზურაბ სოტკილავა, ელდარ შენგელაია და ლეგენდარული ბობი მაკფერინი, რომლის შესახებაც თავად ავტორი გვამცნობს – მიუხედავად იმისა, რომ ბობი ამერიკულ პასპორტს ატარებს, მისი სამშობლო მთელი პლანეტაა.

ცოტა რამ ავტორის, არჩილ ბეჟანიშვილის შესახებაც ვამცნოთ ჩვენი გაზეთის მკითხველს, თორემ მისი კოლეგებისთვის იგი ჟურნალისტთა საძმოს წევრია და დიდი ხანია პატივს ვცემთ მის შემოქმედებას, მისწრაფებებს, შრომის ნაყოფიერებასა და ცხოვრების წესს.

არჩილი უკვე 45 წელია მოღვაწეობს ჟურნალისტიკაში და ეს შესანიშნავი კრებულიც ალბათ ამ საიუბილეო წელსაც დაემთხვა. მუშაობდა გაზეთების – „ზარია ვოსტოკა“, „სახალხო განათლება“, „ვეჩერნი ტბილისის“ რედაქციებში, ჟურნალ „ნაკადულის“ პასუხისმგებელ მდივნად, გაზეთ „ერის“ რედაქტორის მოადგილედ. იგი გახლდათ ჩეხური გაზეთის „პროსტორის“ და რუსული გაზეთების „სოვეტსკი სპორტის“, „ლიტერატურნაია გაზეტას“ და „სობესედნიკის“ სპეციალური კორესპონდენტი. 2008-2014 წლებში მუშაობდა უკრაინული, აზერბაიჯანული და იაპონური გამომცემლობების სპეციალურ კორესპონდენტად.

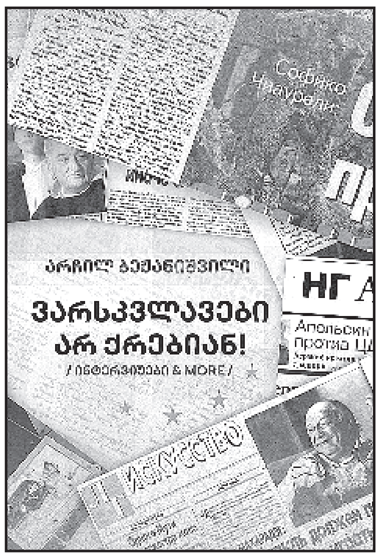

წიგნში მოთავსებული ინტერვიუები თავად ავტორის მიერაა ქართულ ენაზე ნათარგმნი, რადგან ისინი, როგორც აღვნიშნეთ, უცხოურ პრესაში იყო გამოქვეყნებული.

ინტერვიუების მსვლელობისას ავტორი თითქმის მთლიანად გამორიცხავს საკუთარ თავს, განსხვავებით კლასიკური ინტერვიუებისგან და ისე ოსტატურად მიჰყავს დიალოგი, რომ მკითხველი მის არსებობასაც ვერ ამჩნევს. თითოეული ინტერვიუ ლიტერატურული ჩანახატი, პატარა ნოველაა. სწორედ ასეთი სტილით არის შედგენილი კრებული, ასე განსაკუთრებული ხიბლით რომ გამოარჩევ ამგვარი წიგნებისგან. ავტორისგან ყოველგვარი ძალდატანების გარეშე იხატება იმ ეპოქის სურათები, რომელშიც ისინი მოღვაწეობდნენ.

ბოლოს კვლავ ბატონ ბიძინა მაყაშვილს დავუთმოთ შეფასება-რჩევის ადგილი და ამონარიდი იმ მშვენიერი წინასიტყვაობიდან, რომელიც ამ შესანიშნავ კრებულს ახლავს – **„თუ გინდათ, რომ წიგნიდან მაქსიმალური სიამოვნება მიიღოთ, ნუ იჩქარებთ, დღეში მხოლოდ ერთი ინტერვიუ წაიკითხეთ. ასე უკეთ მოახდენთ კონცენტრირებას პიროვნებაზე და იმ სფეროზე, რომელსაც ის წარმოადგენს. თანაც, ეს პიროვნებები იმსახურებენ იმას, რომ ცხოვრების ერთი საღამო მხოლოდ მათ მიუძღვნათ. ბოლოს და ბოლოს, სხვა თუ არაფერი, ასე ხომ ამ წიგნთან ურთიერთობის სიამოვნებას გაიხანგრძლივებთ“.**

ჩვენ კი მართლაც კოლეგის ნიჭისა და პროფესიონალიზმის 17 გაელვებით ვისიამოვნებთ, თუ ყოველდღიურად თითო ინტერვიუს წავიკითხავთ.

მამუკა ვაშაკიძე

15 წლით ნახვამდის, ქურდებო, ბანდიტებო, ნაძირალებო!!!

პოლიციამ „ქურდულ სამყაროსთან“ კავშირში მყოფი 45 პირი დააკავა, ხოლო 15 პირს ბრალი წარედგინება, მათ შორის სამი ე.წ. კანონიერი ქურდია!

საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს თანამშრომლებმა ბოლო 24 საათის განმავლობაში თბილისსა და რეგიონებში ჩატარებული საპოლიციო ღონისძიებების შედეგად „ქურდულ სამყაროსთან“ კავშირში მყოფი 45 პირი დააკავეს. ასევე, კიდევ 15 პირს ბრალი წარედგინება, ნაწილს – პენიტენციურ დაწესებულებაში, ნაწილს კი – დაუსწრებლად, მათ შორის სამი ე.წ. კანონიერი ქურდია, – ამის შესახებ თბილისის პოლიციის დეპარტამენტის დირექტორმა **ვაჟა სირაძემ** გუშინ განაცხადა.

„სამართალდამცველების მიერ, მოსამართლის განჩინების საფუძველზე, ინტენსიურ რეჟიმში ჩატარებული ფარული საგამოძიებო მოქმედებების შედეგად დადგინდა, რომ სისხლის სამართლის დანაშაულში ბრალდებული პირებისა და მოდავე მხარეების მონაწილეობით ე.წ. ქურდული გარჩევები ეწყობოდა, რომლებშიც საზღვარგარეთ მყოფი „კანონიერი ქურდები“ – სულხან ჯაფარიძე (თვალჭრელიძე), მეტსახელად „სუხო“ და პეტრე ბაქრაძე, მეტსახელად „პაატა ტბილისკი“ მონაწილეობდნენ. ისინი ერთვებოდნენ მოქალაქეებს შორის არსებული ფინანსური დავების მოგვარებაში და ერთ-ერთი მხარის სასარგებლოდ, ე.წ. ქურდული ტრადიციების შესაბამისად იღებდნენ გადაწყვეტილებებს.

გამოძიებით ასევე დგინდება, რომ ე.წ. კანონიერი ქურდი რევაზ უბილავა, მეტსახელად „ჯვარსკი“, თავისი ოჯახის წევრების – დედისა და ძმის დახმარებით აწყობდა ქურდულ გარჩევებს და გამოჰქონდა ე.წ.„ქურდული გადაწყვეტილებები. პოლიციამ ორივე მათგანი სხვა პირებთან ერთად დააკავა.

სამართალდამცველებმა ბრალდებულების პირადი და საცხოვრებელი სახლების ჩხრეკის შედეგად ნივთმტკიცებად ამოიღეს კომპიუტერული ტექნიკა და მობილური ტელეფონები, რომელთა საშუალებითაც ისინი ერთმანეთს და საზღვარგარეთ მყოფ კრიმინალურ ავტორიტეტებსა და ე.წ. კანონიერ ქურდებს უკავშირდებოდნენ. პოლიციის მიერ ასევე ამოღებულია სხვადასხვა სახის ნარკოტიკული საშუალება.

გამოძიება საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 223-ე პრიმა მუხლის პირველი და მეორე ნაწილებით, 223-ე ტერცია მუხლის მეორე ნაწილით და 223-ე კვარტა მუხლის პირველი ნაწილით მიმდინარეობს, რაც 15 წლამდე ვადით თავისუფლების აღკვეთას ითვალისწინებს.

საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროსთვის მთავარ პრიორიტეტს წარმოადგენს ორგანიზებულ დანაშაულთან, განსაკუთრებით კი ე.წ. ქურდულ სამყაროსთან დაკავშირებული დანაშაულებრივი საქმიანობის წინააღმდეგ სისტემური ბრძოლა. საზოგადოებრივი წესრიგისა და უსაფრთხოების მაქსიმალურად დაცვის მიზნით კანონის სრული სიმკაცრით დაისჯება ყველა ის პირი, ვინც ჩაიდენს დანაშაულებრივ ქმედებას. ჩვენი მთავარი ამოცანაა, დავიცვათ ჩვენი თითოეული მოქალაქის უსაფრთხოება“, – აღნიშნა **ვაჟა სირაძემ.**

ხსოვნის სანთელი

ნელი ჩალაური

თანამედროვე ქართულმა მწერლობამ მტკივნეული დანაკლისი განიცადა – იანვრის მიწურულს, ოკუპირებული ცხინვალის რეგიონიდან დევნილთა რიგებს გამოაკლდა გულქართლი თვალსაჩინო მწერალი, პუბლიცისტი და ჟურნალისტი ნელი ჩალაური.

მისი ბავშვობის გარკვეულმა პერიოდმა პატარა ლიახვის ხეობის თვალწარმტაც სოფელ კულბითში გაიარა, შემდეგ – ცხინვალქალაქში, სადაც ჯერ ლეგენდარული ვახტანგ კასრაძის N1 ქართული საშუალო სკოლა, მერე კი, ცხინვალის სახელმწიფო პედაგოგიური ინსტიტუტის ფილოლოგიის ფაკულტეტი წარჩინებით დაამთავრა და მუშაობა დაიწყო ცხინვალის ქართულენოვან საოლქო გაზეთის რედაქციაში მრეწველობისა და ტრანსპორტის განყოფილების კორესპონდენტად, შემდეგ, განყოფილების გამგედ.

90-იანი წლების გარიჟრაჟზე, ქართულ-ოსური ეთნიკური დაპირისპირების მძიმე დღეებში, სიცოცხლის რისკის ფასად, ის სოფელ თამარაშენიდან, სადაც ოჯახი ცხოვრობდა, ცხინვალზე გამოვლით გორში მოდიოდა და საქმიანობას აგრძელებდა გაზეთ „შიდა ქართლისა“ და „ლიტერატურული ცხინვალის“ რედაქციებში. ბოლოს კი „შიდა ქართლის“ მთავარი რედაქტორის რანგშია. 1995 წლიდან სათავეში ჩაუდგა საქართველოს მწერალთა კავშირის ცხინვალის რეგიონულ ორგანიზაციას.

ავბედითმა დღევანდელობამ განაპირობა, გორში ჩამოყალიბებულიყო მწერალთა რეგიონული ორგანიზაცია, რომელიც კონფლიქტის გაუსაძლის პერიოდში გააერთიანებდა დიდი, პატარა ლიახვისა თუ ფრონეს ხეობებიდან დაქსაქსულ შემოქმედებით ძალებს. ეს მოხერხდა კიდეც, რაშიც დიდია დევნილი სამწერლო ორგანიზაციის ხელმძღვანელის წვლილი.

სამშობლოსადმი მიძღვნილი პირველი ლექსი მერვე კლასის მოსწავლემ გამოაქვეყნა. სტუდენტობისას, გალაკტიონ ტაბიძის საიუბილეო დღეებში, ცხინვალის ქართულენოვან გაზეთში დაიბეჭდა „წუხილი“, რასაც შემდგომში სხვა ლექსებიც მოჰყვა. ამავე დროით თარიღდება მისი პირველი ნოველები, მოთხრობები, სადაც ძირითადად ცხოვრებისეული რეალობა, ადამიანური სითბო გამოსჭვიოდა. მისი პროზაული ნაწარმოებები ჟურნალ „ცისკრის“ ყოველთვიურ დამატება „ნობათში,“ გაზეთ „ლიტერატურულ საქართველოში“ იბეჭდებოდა. მკითხველმა გულთბილად მიიღო მისი ავტორობით დასტამბული ნოველების წიგნი „მიხმობს, მეძახის!..“

ბუდემოშლილი თანამემამულეების მსგავსად, ნელი ჩალაურიც მწარედ განიცდიდა ისტორიული სამაჩაბლოს ჯერაც მოუშუშებელ ჭრილობებს.

2003 წელს ნელი ჩალაურის ოჯახს ენით აღუწერელი ტრაგედია დაატყდა თავს – თამარაშენში მისი მეუღლე სიმონ მინდიაშვილი სამი ვაჟკაცით შეიწირა ქილერის ტყვიამ...

ამ უმძიმესი განსაცდელის მიუხედავად, ეს დიდებული ქალბატონი სულით არ დაცემულა, კვლავაც ღირსეულად განაგრძობდა ქართული სიტყვის მსახურებას.

გაუნელებელი მწუხარებით გამოემშვიდობა საწუთროს სათნო, ზნეკეთილი შემოქმედი. ხსოვნა გვმართებს სამშობლოსა და მოყვასის სიყვარულით დამაშვრალი კოლეგა-მეგობრისა!

რობერტ ოდიკაძე

ზესტაფონის რკინიგზის N7 საშუალო სკოლის 1970 წლის კურსდამთავრებულები ღრმა მწუხარებით იუწყებიან თანაკლასელის, უახლოესი მეგობრის, ჭეშმარიტი ქართველის

გოგი ჯაოშვილის

გარდაცვალებას და გულწრფელ სამძიმარს უცხადებენ ოჯახს ამ მძიმე განსაცდელის ჟამს.

მალხაზ მინაშვილი, გოგი საყვარელიძე, ოთარ შაორშაძე, ამირან ღიბრაძე, ავთანდილ ღავთაძე, თემურ ცერცვაძე.

იერუსალიმის ებრაულ უნივერსიტეტში მალე შოთა რუსთაველის სახელობის ქართველოლოგიის ცენტრი გაიხსნება

საქართველოს განათლების, მეცნიერებისა და ახალგაზრდობის მინისტრი გივი მიქანაძე იერუსალიმის ებრაულ უნივერსიტეტს ეწვია, სასწავლო ინფრასტრუქტურა დაათვალიერა და ადმინისტრაციასა და აკადემიურ პერსონალს შეხვდა.

შეხვედრაზე მხარეებმა განიხილეს ისრაელის ებრაულ უნივერსიტეტში ქართველოლოგიის ცენტრის დაარსების მიმართულებით სამომავლო გეგმები.

„დეტალურად განვიხილეთ ის კონკრეტული ასპექტები, რომლებიც ქართველოლოგიის ცენტრის დაფუძნებასა და განვითარებას ეხება. მივიღეთ სრული მხარდაჭერა როგორც უნივერსიტეტის რექტორისა და ხელმძღვანელობის, ასევე ჰუმანიტარული ფაკულტეტის წარმომადგენლების მხრიდან.

უახლოესი თვეების განმავლობაში ყველა საჭირო პროცედურას გავივლით, რის საფუძველზეც ჩვენ უკვე შევძლებთ, რომ მიმდინარე წელს იერუსალიმის უნივერსიტეტში გავხსნათ შოთა რუსთაველის სახელობის ქართველოლოგიის ცენტრი, რომელიც ხელს შეუწყობს ქართული ენის და ჩვენი ქვეყნის პოპულარიზაციას და, რაც მთავარია, ეს იქნება ის პოლიტიკა, რომელსაც ხელისუფლება ახორციელებს საქართველოს გაძლიერებისა და მსოფლიო მასშტაბით ქართული ენის ცნობადობის ამაღლების კუთხით“, – განაცხადა **გივი მიქანაძემ.**

მინისტრმა საუბრისას ხაზი გაუსვა იერუსალიმის ებრაულ უნივერსიტეტსა და საქართველოს უმაღლეს საგანმანათლებლო დაწესებულებებს შორის კავშირების გაძლიერების მნიშვნელობას. **როგორც მან აღნიშნა, ებრაულ უნივერსიტეტს მდიდარი ტრადიციები და ისტორია აქვს, ამას ადასტურებს ის ფაქტი, რომ უნივერსიტეტი მსოფლიო რეიტინგში დღესაც საპატიო ადგილს იკავებს.**

ლევილი-საქართველო: ეს არის საერთო კულტურა!

ლევილის მერი – მადლობა საქართველოს მთავრობას, ადგილობრივ ადმინისტრაციას შატოში ჩატარებული ღონისძიებებისთვის, ლევილი და საქართველო – ეს არის საერთო კულტურა, რომელიც ღრმა მეგობრობას ამყარებს.

საფრანგეთში, ლევილ-სიურ-ორჟში მერის ტრადიციული ღონისძიება (Ceremonie de veux) გაიმართა, რომლის ფარგლებშიც, ლევილის მერმა **ერიკ ბრევმა** ადგილობრივ მოსახლეობას სიტყვით მიმართა. ერიკ ბრევმა მისასალმებელ სიტყვაში განსაკუთრებული ადგილი დაუთმო ლევილის მამულის პროექტის მნიშვნელობას.

„ქართული მამულის სრული რეაბილიტაცია დასასრულს უახლოვდება. შატოს, ბიბლიოთეკისა და სხვადასხვა პავილიონის სამუშაოები, ფაქტობრივად, დასრულებულია. ქართული რესტორანი „ოდაც“ დასკვნით ფაზაშია. მადლობას ვუხდი საქართველოს მთავრობას და მამულის ადგილობრივ ადმინისტრაციას შატოში ჩატარებული მრავალი ღონისძიებისთვის და ლევილელებისთვის გაღებული კარისთვის. ლევილი და საქართველო – ეს არის ორი განსხვავებული ენა, მაგრამ საერთო კულტურა, რომელიც გულწრფელ და ღრმა მეგობრობას ამყარებს“, – განაცხადა ლევილის მერმა.

ამბროლაური, თელავი, ერისიმედი – რეგიონებში ახალი კულტურული სივრცეები გაჩნდება!

ინფრასტრუქტურის სამინისტროში გამართულ საკონკურსო კომისიის სხდომაზე შეფასდა ამბროლაურის კულტურის სახლის, თელავის საცურაო აუზისა და სიღნაღის მუნიციპალიტეტის სოფელ ერისიმედის საჯარო სკოლის არქიტექტურული კონცეფციები.

კონკურსების მიზანია რეგიონებში თანამედროვე, ფუნქციური და გარემოსთან ჰარმონიულად შერწყმული საზოგადოებრივი ინფრასტრუქტურის განვითარება.

ამბროლაურის კულტურის სახლის რეაბილიტაცია-მშენებლობისთვის ინფრასტრუქტურის სამინისტროს მუნიციპალური განვითარების ფონდის მიერ გამოცხადებულ არქიტექტურულ კონკურსში წარმოდგენილი იყო 6 კონცეფცია.

პროექტი ითვალისწინებს ისტორიული შენობის რესტავრაციასა და მის გარდაქმნას მრავალფუნქციურ კულტურულ სივრცედ, სადაც განთავსდება საგამოფენო, სასცენო და საზოგადოებრივი გამოყენების ზონები.

„დაკარგული ფოტოების ამბავი“, რომელიც ბოლნისის წარსულს აცოცხლებს

ბოლნისის მუნიციპალიტეტის მერიის და საკრებულოს ხელმძღვანელობა თომა ჩაგელიშვილის დოკუმენტური ფილმის „დაკარგული ფოტოების ამბავი“ პრემიერას და უცნობი ბოლნისელი ფოტოგრაფის ერვან ხანზულიანცის ფოტოგამოფენას დაესწრო.

ბოლნისის მერიის ინფორმაციით, ღონისძიება კომპანია RMG-ის მხარდაჭერით საქართველოს ეროვნული არქივის კინოთეატრში გაიმართა. ფოტოგამოფენა აჩვენებდა 20-იანი წლების ბოლნისის ცხოვრებას, ხოლო ფილმი მაყურებელს აცნობს თანამედროვე ბოლნისსაც, უნიკალურ არქიტექტურას, აღდგენილ მეღვინეობას, ადგილობრივ მეღვინეებსა და მათ ნაწარმს, განსაკუთრებული ყურადღება კი ეთმობა ქართული-გერმანული ღვინის სახლს.

ღონისძიებამ კიდევ ერთხელ დაგვანახვა ბოლნისის მრავალფეროვანი კულტურული და ისტორიული მემკვიდრეობა და გაგვიცოცხლა ჩვენი ქალაქის 200 წლის წინანდელი ცხოვრება ქართველებისა და გერმანელების ყოველდღიური ყოფა.

„დაკარგული ფოტოების ამბავი“ შთამბეჭდავი და ემოციური ნამუშევარია, რომელიც ბოლნისის წარსულს აცოცხლებს. მადლობა კომპანია RMG-ს და ყველა მონაწილეს ამ მნიშვნელოვანი ისტორიის გაზიარებისთვის“, – განაცხადა ბოლნისის საკრებულოს თავმჯდომარემ **გიორგი სვანიძემ**.

ფილმი, რომელიც თომა ჩაგელიშვილმა კომპანია არემჯის მხარდაჭერით 2025 წლის შემოდგომაზე გადაიღო, მოგვითხრობს XIX–XX სს. – ის კატარინენფელდსა (ახლანდელი ბოლნისი) და თანამედროვე ქალაქის ერთ-ერთი უძველესი სახლის სხვენში აღმოჩენილი ფოტოარქივის შესახებ, სადაც ასახულია გერმანელი კოლონისტებისა და ქართველების ყოველდღიური ცხოვრება, ადათწესები და საქმიანობა.

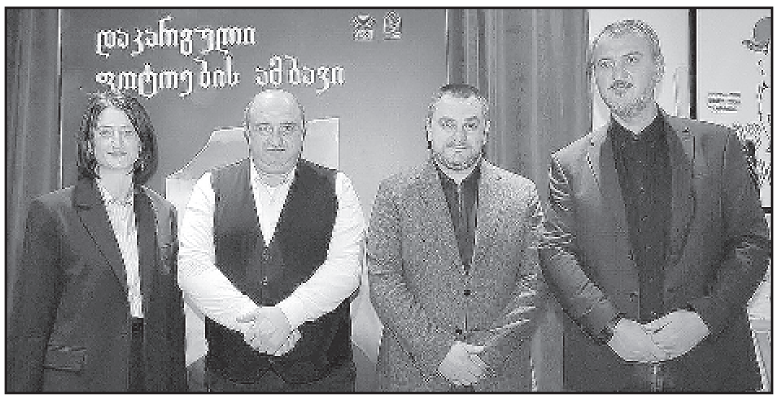

აქულაშვილის „ბიჭი და კარალიოკის ხე“ საუკეთესოთა შორისაა

ანესის „შავი ზღვისპირა ქვეყნების“ ფარგლებში გამართულ ანიმაციური პროექტების მეორე ვორქშოფზე, საქართველოს ეროვნული კინოცენტრის მხარდაჭერით წარდგენილმა ორმა ქართულმა ანიმაციურმა პროექტმა საერთაშორისო აღიარება მოიპოვა.

ლიინა აქულაშვილის პროექტი „ბიჭი და კარალიოკის ხე“ ანესის ანიმაციური ფილმების საერთაშორისო ფესტივალის ბაზრობის (MIFA) ექსპერტებმა ვორქშოფის ხუთ საუკეთესო პროექტს შორის დაასახელეს.

სალომე კალანდარიშვილის პროექტი „მე მივეცი სიცოცხლე საკუთარ თავს“ საერთაშორისო ჟიურიმ სენტ-ქეირინის რეზიდენციით დააჯილდოვა. შერჩეული ხუთი პროექტი მონაწილეობას მიიღებს 2026 წლის MIFA Black Sea Partner Pitch ღონისძიებაში, რომელიც სტამბოლში გაიმართება.

საქართველოს რესპუბლიკა

გამომცემელი და მთავარი რედაქტორი
სპარტაკ ქობულია
(599-36-00-35)

რედაქტორის მოადგილე
მამუკა ვაშაკიძე
(597-22-07-04)

შემოქმედებითი ჯგუფი:
**ალეკო ასლანიშვილი,
თემურ ქორიძე,
ოთარ ტურაბელიძე,
გია პლატონიშვილი.**

პიარისა და მარკეტინგის მენეჯერი
რუსუდან ქობულია
(577-77-27-17)

ტექნიკური რედაქტორი:
კახა ქორიძე.

სტილისტ-კორექტორები:
**ნაირა კეკელია,
მაია იორამაშვილი.**

ოპერატორი
შორენა გვილია.

გაზეთის განახლებული ლოგოს ავტორი
გიორგი ნადარეიშვილი.

მისამართი:
თბილისი,
აკაკი წერეთლის N116

წერილები გამოგზავნეთ ელექტრონულ მისამართზე:
sak@sak.ge

გაზეთი დამოუკიდებელია და ხელმძღვანელობს თავისუფალი პრესის პრინციპით. რედაქციის აზრი, შესაძლოა, არ ემთხვეოდეს ავტორთა მოსაზრებებს.

ფაქტების სიზუსტეზე პასუხისმგებელია ავტორი. საავტორო უფლებები დაცულია. რედაქცია პასუხს არ აგებს სოციალური ქსელიდან და სხვა მედია-საშუალებებიდან გადმოგეჭდილ, ან უცხოური პრესიდან თარგმნილი მასალების, ფაქტების, ინფორმაციის სიზუსტეზე.

იბეჭდება სტამბა
„ფავორიტში“
აბელ ენუქიძის N5

ფავორიტი
სტამბა რომელსაც ენდობი

uac(უაკ)070.4(479.22)
C–323

რეკლამისთვის დარეკეთ:
577-77-27-17
rkobulia29@gmail.com
ნებისმიერი თანხა ჩარიცხეთ ანგარიშზე:
GE90BG0000000538329790

მომდევნო ნომერი გამოვა პარასკევს, 6 თებერვალს